

የአገልግሎት መንስዔዎች

2ኛ ቆሮንቶስ 5:9-21

ምን ጊዜም ቢሆን እምነታችንና አካሄዳችን ጎን ለጎን ሊሄዱ ይገባል። እግዚአብሔር ያደረገልንን በጎ ነገር ለእርሱም በአፀፋው መልካምን እንድናደርግ ሊያነቃቃን ስለሚገባ፤ ጳውሎስ ተግባርንና የእምነት ትምህርትን አይነጣጥላቸውም ነበር። ፊልፕስ ብሩክስ፤ «ክርስትና የፍቅር ልጅና የተግባር ወላጅ ያልሆነውን እውነት አይቀበልም» ብለዋል።

አንዲት ሴት ለሰባኪው፤ «በስብከትህ መጨረሻ ላይ (ስለዚህ) በሚለው ቃል ደጋግመህ ባትጠቀም ኖሮ ግሩም ሰባኪ በወጣህ ነበር» ስትል ተናግራዋለች።

ጳውሎስ በመልእክቶቹ ውስጥ አዘውትሮ «ስለዚህ» እና «በመሆኑም» በሚሉት ቃላት እየደጋገመ ይጠቀምባቸው ስለ ነበር፤ ከመጋቢው አሳብ ጋር የሚስማማ እውነት ነው። እንዳውም በዚሁ የሁለተኛ ቆሮንቶስ ክፍል ውስጥ እንኳን እነዚሁ ቃላት በቁ. 9፥ 11፥ 16 ና 17 ውስጥ ተደጋግመው ተጠቅለው ይገኛሉ። ይህም ጳውሎስ ከገለጸ ወደ ተግባራዊነት መሸጋገሩን የሚያመለክት ነው። የመልእክቱም ጭብጥ ለአገልግሎት የሚገፋፉትን መንስዔዎች በግልፅ በማሳወቅ ላይ ያተኩረ ነው። የጳውሎስ ጠላቶች የወንጌል አገልግሎቱን የራስ-ወዳድነት ዓላማዎቹን ለማራመድ በግሉ እንደ ተጠቀመበት አድርገው ከሰውነት ነበር፤ እንደ እውነቱ ከሆነ ግን የወንጌሉን እውነት «በውሸት የሚቀላቅሉት» (4:2፤ 2:17) ራሳቸው ነበሩ።

የክርስቲያን አገልግሎት ምንድነው? ኃጢአተኞችን ከእግዚአብሔር ጋር እንዲታረቁ ማሳመን ነው (5:11፥ 20)። ሆኖም ሰዎች በክርስቶስ እንዲያምኑ ማስገደድ ወይም በማታለያ ዘዴዎች ጨርሶ መጠቀም የለብንም። «... እኛ የመከርናችሁ በስህተት ወይም በርኩስ ዓላማ ተመርተን አይደለም፤ እናንተን ለማታለል ያደረግነው ምንም ነገር የለም» (1ኛ ተሰ. 2:3 - አዲሱ ትርጉም)። ክርስቲያን አገልጋይ፤ ለአገልግሎቱ ትክክለኛ ዓላማና ትክክለኛ መልእክት ሊኖረው ይገባል።

ጳውሎስ በዚህ ክፍል ውስጥ፡ ለአገልግሎት የሚጠቅሙ ሦስት ዓላማዎች አስቀምጧል።

የጌታ ፍርሃት (2ኛ ቆሮ. 5:9-13) «የጌታን ፍርሃት አውቀን» (ቁ. 11)። የዚህ ዓይነቱ አመለካከት ብዙውን ጊዜ በአገልግሎት ውስጥ አይታይም። የታወቁት የመጽሐፍ ቅዱስ ምሁር፡ ቢኤፍ. ዌስትኮት፡ አንድ ጊዜ፡ «ሰዎች በመንፈሳዊ ጉዳዮች ላይ ደፍረው የሚናገሩበትን ሁኔታ ሳጤነው፡ እያንዳንዱን ዓመት በበለጠ እንድፈራው ያደርገኛል» በማለት ጽፈዋል። እንዲሁም ፊልፕስ ብሩክስ የተባሉት ሰው፡ እንዴት አንዳንድ «ቀልደኛ ሰባዚዎች» በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ በመቀለድ፡ በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የተጻፈውን ቃል ኃይልና ክብር እንደሚያሳጡት አስጠንቅቀው ነበር። ብዙውን ጊዜ በቤተ ክርስቲያን ይፋዊ ጉባዔዎች ውስጥ ፈሪሃ-እግዚአብሔር መታጣቱ በእጅጉ የሚያሳዝን ከመሆኑም፡ ወጣቱም ትውልድ ለእግዚአብሔር ቃል ክብደት አለመስጠቱ ከዚህ የመነጨ ለመሆኑ የሚያጠራጥር አይደለም።

ጳውሎስ በሦስት ጠንካራ ዓረፍተ ነገሮች የራሱን ምስክርነት ከማቅረቡም፡ መንስዔውንም ገልጾልናል።

እንቀናለን (2ኛ ቆሮ. 5:9) የሚለው «እንሻለን» ማለት ነው። ራስ-ወዳድነትና ዓለማዊነት የነገሠበት መሻት ቢኖርም፡ ዳሩ ግን ጌታን የሚያስከብር ቅዱስ መሻትም አለ። የጳውሎስ ትልቅ መሻት ለኢየሱስ ክርስቶስ እጅግ - ደስ የሚያሰኝ ሆኖ መገኘትን ነበር። የአይሁድ ሃይማኖት አስፋፊዎች ሰዎችን ለማስደሰት ብለው ያገለገሉና ተከታይ ያበጁ ሲሆን፡ ዳሩ ግን ጳውሎስ ኢየሱስ ክርስቶስን ብቻ ለማስደሰት አገልግሏል (ገላ. 1:10)። ሰውን ለማስደሰት የሚደረግ አገልግሎት ሥጋዊና ታማኝነት የጉደለው አገልግሎት በመሆኑ፡ እግዚአብሔር ሊባርከው አይችልም።

ተቀባይነት ያለው («ደስ የሚያሰኝ») ተብሎ የተተረጎመው ቃል በአዲስ ኪዳን ውስጥ በበርካታ ሥፍራዎች ስለ ተጠቀሰ፡ እነዚህ ማጣቀሻዎች ጌታን ደስ የሚያሰኘው ምን እንደ ሆነ የበለጠ ለመረዳት ይረዳናል። ሰውነታችንን ሕያው መሥዋዕት አድርገን ስናቀርብ፡ ይኼ ጌታን ደስ ያስኘዋል (ሮሜ 12:1)፤ ሌሎችን ስንረዳና የማስናከያ ዓለት ከመሆን ስንታቀብ ደስ ይለዋል (ሮሜ 14:18)። እግዚአብሔር ልጆቹ በዙርያቸው ካለው ክፉ ነገር ራሳቸውን ሲለዩ (ኤፌ. 5:10)፡ እንዲሁም ስጦታዎቻቸውን ሲያቀርቡለት (ፊልጵ. 4:18) ደስ ይለዋል። እርሱ ለወላጆቻቸው በሚታዘዙ ልጆችና (ቆላ. 3:20) ኢየሱስ

ክርስቶስ ፍጹምነት ያለበት ፈቃዱን በሕይወታቸው ውስጥ እንዲፈጽም በሚፈቅዱ ቅዱሳን ደስ ይለዋል።

ፈሪሃ-እግዚአብሔር የሚንጸባረቅበት መሻት ክፉ አይደለም። በሮሜ 15:20 ላይ ጳውሎስ፡ «ወንጌልን ለመስበክ ተጣጣርሁ [ፈለግሁ]» በማለት ምስክርነቱን ይሰጣል። መልእክቱን ተሰብኮ ወደማያውቅበት ሥፍራ ለማዳረስ ያስገደደው ይኸው ፈሪሃ-እግዚአብሔር ያለበት መሻት ነበር። ጳውሎስ የተሰሉንቄን አማኞች «በጸጥታም ትኖሩ ዘንድ ልትቀኑ (ልትፈልጉ) ... (1ኛ ተሰ. 4:11) አዝዘናችኋል» ይላል። አማኞች በመንፈስ ተመርተው፤ ለስፖርት ውድድር ወይም ለሥራ የሚያደርጉትን ያህል ጥረት በክርስትና ሕይወታቸውና አገልግሎታቸው ላይ ቢያክሉ ኖሮ፤ ወንጌል በጠፋው ዓለም ላይ የላቀ አዎንታዊ ተጽዕኖ ባስከተለም ነበር። አንድ በቅርብ ጊዜ ወደ ጌታ የተመለሰ ክርስቲያን፡ «ለዲያብሎስ የቀናሁትን ያህል፤ ለእግዚአብሔር ለመቅናት እፈልጋለሁ» ብሎኝ ነበር፤ በርግጥም እግዚአብሔር በዚህ ወንድም ሕይወት በሚገባ ተጠቅሞበታል።

ሁላችንም መቅረብ አለብን (2ኛ ቆሮ. 5:10)። ሁሉም አማኝ ለጌታ ሥራ ጉጉ አይደለም፤ ዳሩ ግን ሁሉም አማኝ በጌታ ፊት ይቀርባል፤ በመሆኑም የዝግጅቱ ጊዜ አሁን ነው። የክርስቶስ የፍርድ ወንበር፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች እንደየሥራቸው መጠን ሽልማትን ለማግኘት፤ በአዳኙ ፊት የሚቀርቡበት የወደፊት ክስተት ነው (ሮሜ 14:8-10 ተመልከት)። ጳውሎስ ጌታን በድፍረት እንጂ በኅፍረት ሊገናኝ ባለመፈለጉ፤ ለሥራው ፍፁም ታማኝነት ነበረው (1ኛ ዮሐ. 2:28)።

የፍርድ ወንበር የሚለው ቃል በግሪክ «ቤማ» የሚል ሲሆን፤ ይህም በግሪክ ከተማ ውስጥ ዲስኩር የሚደረግበት ወይም ገዢዎች ውሳኔ የሚያስተላልፉበት መድረክ ነው (ማቴ. 27:19፤ ዮሐ. 12:21፤ 18:12 ተመልከት)። ይህ ስፍራ በዓመታዊ የኦሎምፒክ ውድድር ወቅት ላሸነፉ ተወዳዳሪዎች ሽልማት የሚሰጥበትም ነበር። ይህ «የፍርድ ወንበር» ክርስቶስ በኃጢአተኞች ላይ ከሚፈርድበት ከታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ ጋር መምታታት የለበትም (ራእ. 20:11-15)። በመስቀል ላይ ከተፈጸመው የክርስቶስ የቸርነት ሥራ የተነሣ፤ አማኞች ኃጢአታችን ቢሰረዝልንም፤ (ሮሜ 8:1፤ ዮሐ. 5:24)፤ ዳሩ ግን የሥራችንንና የአገልግሎታችንን ምላሽ ለጌታ መስጠት አለብን።

የክርስቶስ የፍርድ ወንበር የመገለጫ ሥፍራ ይሆናል፤ «መቅረብ» የሚለው ቃል የሚያመለክተው መገለጥን ነው። በዚህች ምድር ላይ እስከ ፍርንና እስከ ሠራን ድረስ፤ ነገሮችን መሸሸግና ማስመሰል በአንጻሩ ቀላል ነው፤ ዳሩ ግን በአዳኙ መርማሪ ዓይኖች ፊት የሥራዎቻችን እውነተኛ ባሕርይ ይጋለጣል። እርሱ ሥራዎቻችንን መልካም ወይም ክፉ እንደ ነበሩ ይገልጣል። የአገልግሎት ባሕርያችን (1ኛ ቆሮ. 3: 13)፤ እንዲሁም ደግሞ የገፋፉን ውስጣዊ መንስዔዎችም (ዓላማዎች) ይገለጣሉ (1ኛ ቆሮ. 4: 5)።

እንዲሁም ደግሞ የአገልግሎት ዘገባችንን በምናቀርብበት ጊዜ ስለ ድርጊታችን ሁሉ መልስ የምንሰጥበት ስፍራ ይሆናል (ሮሜ 14: 10-12)። ታማኞች ከነበርን፤ ይህ ሥፍራ በሽልማትና በእውቂያ የምናሸበርቅበት ይሆናል (1ኛ ቆሮ. 3: 10-15፤ 4: 1-6)። በታማኝነት ላገለገልን ሰዎች፤ ያ ጊዜ ሽልማቶቻችንን በአምልኮአችንና በውዳሴአችን አማካይነት ለጌታ መልስን የምንሰጥበት በመሆኑ፤ በደስታ የምንፍለቀለቅበት ወቅት ይሆናል።

ሽልማትን መሻት፤ አገልግሎት ለማበርከት ወሳኙ መንስዔ ነውን? ምንም እንኳ ይህ እጅግ የላቀው አነሳሹ ምክንያት ባይሆንም፤ እግዚአብሔር ሽልማቶችን እንደሚሰጥ የተስፋ ቃል በመግባቱ ሽልማትን መሻት ኃጢአት እንዳልሆነ ያረጋግጥልናል። ልክ ወላጆች ልጆቻቸው እውቂያን ሲያተርፉ እንደሚደሰቱ ሁሉ፤ ጌታችንም ሕዝቡ ለእውቂያና ለሽልማት ሲበቁ በማየት ደስ ይሰኛል። አስፈላጊው ነገር ሽልማቱ ራሱ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ክርስቶስን ከማስደሰትና ከማስከበር ሐሴት ነው።

ለሰዎች እናስረዳለን (2ኛ ቆሮ. 5: 11)። እግዚአብሔር በገዛ ሕዝቡ ላይ የሚፈርድ ከሆነ፤ ደኅንነትን ያላገኙ ኃጢአተኞች ምን ይሆናሉ? «ዳድቅም በጭንቅ የሚድን ከሆነ ዓመፀኛውና ኃጢአተኛው ወዴት ይታይ ዘንድ አለው?» (1ኛ ጴጥ. 4: 18)። ፍርሃት የሚለው ቃል መንቀጥቀጥ ወይም መሥጋት ወይም ድንጋጤ ማለት አይደለም። አዳኞችን ልናየው ወደዚያው መጓዛችን የማይቀር ነው - እርሱም ይወደናል። እርግጥ ጳውሎስ ይህን ሁኔታ ጨርሶ እንደማያስፈራ አድርጎ አልቆጠረውም። በክርስቶስ ፊት ልንቆም ይገባናል፤ «ለሰው ፊትም አድልዎ የለም» (ቆላ. 3: 23-25)። ክርስቶስ ወንጌሉን ለሕዝቦች ሁሉ እንድናዳርስ አዞናል - እናም መታዘዝ አለብን። አንድ ሰው የዌሊንግተንን ዱክ (መስፍን) ስለ ውጭ አገር የሚሲዮን አገልግሎቶች

ምን እንደሚያስቡ ጠይቆአቸው ነበር። እርሳቸውም «የዘመቻችሁ ትእዛዞች በቅድሚያ ምንድን ናቸው?» በማለት መልሰውለታል።

ክርስቲያን በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ለመቅረብ እንዴት ሊዘጋጅ ይችላል? በመጀመሪያ ደረጃ፡ ንጹሕ ሕሊና ሊኖረው ይገባል (2ኛ ቆሮ. 5:11)። በቆሮንቶስ ከተማ ከሚገኙ የጳውሎስ ጠላቶች አንዳንዶቹ፡ «ጳውሎስ በጌታ ፊት እስኪቆም ድረስ ብቻ ጠብቁ» ይሉ እንደ ነበር አይጠረጠርም። ዳሩ ግን ጳውሎስ ሕሊናው ንጹሕ እንደ ሆነ ያውቅ ስለ ነበር (1:12 ተመልከት)፤ አልፈራም ነበር። ስለ እያንዳንዳችን እውነቱ ስለሚገለጽ፡ ኢየሱስ ክርስቶስም ስለነዚያ እርሱን ደስ ስላሰኙት ነገሮች ያመሰግናል።

ሁለተኛ፡ በሰዎች ምስጋና ላይ እንዳንደገፍ መጠንቀቅ አለብን (5:12)። ይህ ቁጥር ጳውሎስ የአይሁድ መምህራን በከፍተኛ ደረጃ የሚመለከቱዋቸውን «የምስጋና ደብዳቤዎች» ከሚጠቅሱበት ከ3:1 ጋር ይዛመዳል። የሰዎችን ምስጋና ለማግኘት ብለን ብቻ የምንኖር ከሆነ፡ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት የእግዚአብሔርን ምስጋና ልናተርፍ አንችልም። ከሰው ምስጋና ለማግኘት ብሎ መኖሩ ከባሕርይ ይልቅ ዝናን ለማትረፍ የሚደረግ ጥረት ከመሆኑም፡ በክርስቶስ ፊት በምንቀርብበት ጊዜ ዋጋ የሚሰጠው ለባሕርይ መሆኑን አለመረዳት ነበር። እንደ እውነቱ ከሆነ የቆሮንቶስ ሰዎች ጳውሎስን ማመስገን በተገባቸውም ነበር፤ ዳሩ ግን ከልባቸው መንፈሳውያን ያልሆኑትንና፡ በሥጋቸው ከብረው የሚታዩትን የአይሁድ መምህራን ለማሞገስ መረጡ (11:18 ተመልከት)።

በመጨረሻም፡ የሰዎችን ትችት ማግለል አለብን (5:13)። የጳውሎስ ባላንጣዎች ማስተዋል የሌለው ሰው እንደ ሆነ ይናገሩ ነበር። ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን በሚያሳድድበት ወቅት፡ «እብድ» እንደ ነበር ይናገራል፤ ዳሩ ግን ጠላቶቹ እንዳውም አማኝ ከሆነ በኋላ «እንዳበደ» ይናገራሉ (የሐዋ. 26:24)። ይሁንና ሰዎች ጌታችንን እንኳን «አብደሃል» ብለውት ስለ ነበረ፡ ጳውሎስ ለእብደቱ ብቸኛ ሳይሆን መልካም ደባልም ነበረው ማለት ነው (ማር. 3:21 ተመልከት)። ጳውሎስም፡ «እኔ እብድ ከሆንሁ፡ ለናንተ ጥቅምና ለእግዚአብሔር ክብር ነው - ይህም የእብደቴን ጠቃሚነት ያሳዋል!» ይል ነበር።

ጽዋይት ኤል ሙዲ በሺካጎ ውስጥ በሚገኘው ሰፊ የሰንበት ትምህርት ቤትና ቤተ ክርስቲያን ውስጥ በሚያገለግሉበት ጊዜ፡ ብዙውን ጊዜ ሰዎች «ጅሉ ሙዲ» እያሉ ይጠሩዋቸው ነበር። ሙዲ

የሰንበት ትምህርት ቤት ሠራተኛና ወንጌላዊ ለመሆን የተዋጣለትን የንግድ ሥራቸውን በመተዋቸው፤ ደኅንነትን ባላገኘው ዓለም ፊት «ጅል» ነበሩ። ይሁንና ያደረጉት ውሳኔ የአዋቂነት እንደ ነበር በጊዜ ማረጋገጫነት ታውቋል። ዛሬ፤ በእኚህ ሰው ላይ የተሳለቁትን ሰዎች ስም አናውቅም፤ ዳሩ ግን የዲ. ኤል. ሙዲን ስም አሳምረን እናውቃለን - በአክብሮትም እናስታውሳቸዋለን።

ለእያንዳንዱ ክርስቲያን ለክርስቶስ የፍርድ ወንበር መዘጋጀቱን ለመረዳት፤ ዘወትር ሕይወቱን መመርመሩ አስፈላጊ ነው። በክርስቶስ ፊት መልካም ዘገባ ለማቅረብ መሻቱ፤ ለክርስቲያናዊ አገልግሎት ተገቢ መንስዔ ነው።

የክርስቶስ ፍቅር (2ኛ ቆሮ. 2: 14-17)

ፍርሃትና ፍቅርን የመሳሰሉ የሚቃረኑ ስሜቶች በአንድ ልብ ውስጥ እንዴት ሊኖሩ ይችላሉ? በመሠረቱ እነዚህ ስሜቶች ወላጆቻቸውን በሚወዱና ዳሩ ግን ወላጆቻቸውን በወላጅነታቸው በሚያከብሩና ለሥልጣናቸውም በሚገዙ ሕፃናት ልጆቻቸው ሕይወት የሚታዩ ናቸው። «ለእግዚአብሔር በፍርሃት ተገዙ፤ በረዓድም (በመንቀጥቀጥ) ደስ ይበላችሁ» (መዝ. 2: 11)።

«የክርስቶስ ፍቅር» የሚለው ሐረግ፤ በመሥዋዕትነት ሕይወቱን ለእኛ ብሎ በሰጠ ጊዜ የታየው ለእኛ ያለው ፍቅሩ ማለት ነው። «እርሱ አስቀድሞ ወደናልና፤ እኛ እንወደዋለን» (1ዮሐ. 4: 19)። እርሱ የማንወደድ ሳለን ወደደን፤ እንዲያውም ፈሪሃ-እግዚአብሔር የራቀን፤ ኃጢአተኞችና ጠላቶቹ ሳለን ነበር የወደደን (ሮሜ 5: 6-10 ተመልከት)። ክርስቶስ በመስቀል ላይ በሞተ ጊዜ፤ ለዓለም (ዮሐ. 3: 16)፤ ለቤተ ክርስቲያን (ኤፌ. 5: 25)፤ ብሎም በኃጢአት ለጠፉ ግለሰቦች (ገላ. 2: 20) ያለውን ፍቅር አሳይቷል። ክርስቶስ የሞተባቸውን ምክንያቶች በትክክል በምትረዳበት ጊዜ፤ እርሱን ከመውደድ በቀር ሌላ አማራጭ አይኖርም።

እኛ እንድንሞት ሞተልን (2ኛ ቆሮ. 5: 14 - «እንግዲያስ ሁሉ ሞቱ»)። ይህ የአማኙ ከክርስቶስ ጋር የመተባበር እውነት በሮሜ 6 ውስጥ በዝርዝር ተገልጿል። ክርስቶስ በሞተ ጊዜ በእርሱና ከእርሱ ጋር ሞትን። ስለ ሆነም አሮጌው ሕይወት ዛሬ በእኛ ላይ ሊሰለጥን አይገባም። «ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዶአለሁ» (ገላ. 2: 20)።

በሕይወት እንድንኖር ሞተልን (2ኛ ቆሮ. 5: 15)። ይህ ከክርስቶስ ጋር የመተባበራችን አዎንታዊ ገጽታ ነው - ከርሱ ጋር መሞት ብቻ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን «በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ» (ሮሜ. 6: 4)፤ ከርሱ ጋር ተነሥተናል። ከክርስቶስ ጋር ስለ ሞትን፤ ኃጢአትን ልናሸንፍ እንችላለን፤ እንዲሁም ከክርስቶስ ጋር በሕይወት ስለምንኖር፤ ለእግዚአብሔር ክብር ፍሬ ልናፈራ እንችላለን (ሮሜ 7: 4)።

በእርሱ አማካኝነት በሕይወት እንድንኖር ሞተልን፡- «በእርሱ በኩል በሕይወት እንኖር ዘንድ እግዚአብሔር አንድ ልጁን ወደ ዓለም ልኮታልና» (1ኛ ዮሐ. 4: 9)። ይህ የደኅንነት ልምምዳችን ነው። በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የዘላለምን ሕይወት ማግኘት። ዳሩ ግን ለእርሱ እንጂ፤ ለራሳችን እንዳንኖርም ሞቷል (2ኛ ቆሮ. 5: 15)። ይህም የአገልግሎት ልምምዳችን ነው። «ሕይወቱን ለእርሱ እንድንኖርለት ክርስቶስ ሞታችንን ሞተልን» የሚለው አባባል እውነትነት ያለው ነው። አንድ ከደኅንነት የራቀ ኃጢአተኛ ወደ መስቀሉ ከመጣና ከዳነ በኋላ፤ ቀሪ ሕይወቱን እንደ ምን በራስ-ወዳድነት ሊያሳልፍ ይችላል?

በ1858 ዓ.ም. ፍራንሲዝ ሪድሊ ሐሼርጌል የተባለችው ወጣት የተጎዳ ዓይናቸውን በመታከም ላይ ከሚገኙ አባቷ ጋር ጀርመንን ጎብኝታ ነበር። በአንድ መጋቢ ቤት ውስጥ ሳለችም፤ «እኔ ላንተ ይህን አደረግሁ። አንተስ ምን አድርገህልኛል?» የሚሉ ቃላት የሰፈሩበትን የስቅለት ሥዕል ከግድግዳው ላይ ትመለከታለች። ወዲያውም ቁራጭ ወረቀት ወስዳ፤ በዚያ መልእክት ላይ የተመሠረተ ግጥም ጻፈች፤ ዳሩ ግን የጻፈችው ግጥም ስላላረካት፤ ወረቀቱን ጨምድዳ እሳት ውስጥ ከተተችው። ይሁንና ወረቀቱ ሳይቃጠል ቀረ። በኋላም አባቷ ያንን ግጥም እንድታሳትመው ገፋፏትና ዛሬ በፊሊፕ ፒ. ብሊስ ዜማ ወጥቶለት በመላው ዓለም በሚገኙ እንግሊዝኛ ቋንቋ ተናጋሪዎች ዘንድ በመዘመር ላይ ይገኛል።

ሕይወቱን ለወጥሁልህ ልገዛ ነፍስህን፤ ሰማይን ልከፍትልህ ልሰጥህ ርስትህን። ትድን ዘንድ ደሜ ፈሰሳል፤ ምን መልሰህልኛል?

ክርስቶስ የሞተው በእርሱ አማካኝነትና ለእርሱ፤ እንዲሁም ከእርሱ ጋር እንድንኖር ነው። «የምንነቃም ብንሆን፤ የምናንቀላፋም ብንሆን፤ ከእርሱ ጋር አብረን በሕይወት እንኖር ዘንድ፤ ስለ እኛ ሞተ» (1ኛ ተሰ. 5: 10)። በጎልጎታ ላይ ከተፈጸመው ነገር የተነሣ፤ አማኞች ለዘላለም ከክርስቶስ ጋር ለመኖር ወደ ሰማይ ይሄዳሉ።

እኛ እንድንጥቅና በሕይወት እንድንኖር ሞተልን። ዳሩ ግን የሞተው የአዲሱ ፍጥረት ተካፋይ እንድንሆንም ጭምር ነው (2ኛ ቆሮ. 5: 16-17)። ከክርስቶስ ጋር ያለን አዲስ ግንኙነት ከዓለምና በዙሪያችን ከሚገኙ ሰዎች ጋር አዲስ ግንኙነት እንዲኖረን አድርጓል። ከእንግዲህ ሕይወትን እንደ ቀድሞው አንመለከትም። ክርስቶስን «በሥጋ ማወቅ» ማለት፤ እርሱን በሰብዓዊ እይታ መገመት ማለት ነው። ዳሩ ግን ወደ ሰማይ ስላረገና አሁን በአብ ቀኝ በክብር ስለሚኖር፤ «የሥጋው ወራት» አብቅተዋል (ዕብ. 5: 7)።

አዳም የአሮጌው ፍጥረት ራስ ሲሆን፤ ክርስቶስ (የኋለኛው አዳም - 1ኛ ቆሮ. 15: 45) ደግሞ የአዲሱ ፍጥረት ራስ ነው። ከአዳም አለመታዘዝ የተነሣ፤ አሮጌው ፍጥረት ለኃጢአትና ለኩነቴ ተገዝቶአል። ከኢየሱስ ክርስቶስ መታዘዝ የተነሣ፤ አዲሱ ፍጥረት ግን ጽድቅና ደኅንነት ነው። (ስለ «ሁለቱ አዳሞች» ማብራሪያ ሮሜ 5: 12-21 ተመልከት።) እኛ የአዲሱ ፍጥረት አካል ስለ ሆንን፤ ሁሉም ነገር አዲስ ሆኗል።

ክርስቶስን በተመለከተ አንድ አዲስ አስተሳሰብ (አመለካከት) አለን። ዕለት በዕለት እንደምናየው፤ በተለይ በመዝሙሮችና በሥዕሎች አማካይነት ለክርስቶስ «ሥጋዊ ሕይወት» የሚሰጠው ልዩ ትኩረት በመሠረቱ አሳዛኝ ነው። እርግጥ የክርስቲያን መልእክት በታሪክ መሠረት ላይ የተደገፈ ስለ ሆነ፤ የኢየሱስን ምድራዊ ሕይወት እውነታዎች ማወቅ አስፈላጊ ነው። ዳሩ ግን ግርግሙን (የቤተልሔሙን በረት) በዙፋን መተርጎም አለብን። ዛሬ የምናመልከው በግርግም የሚተኛውን ሕፃን ሳይሆን፤ በዙፋን ላይ ከብሮ የተቀመጠውን አዳኝ ነው።

«ሁሉም ነገር ስለ ታደሰ»፤ በዙርያችን ለሚኖሩ ሰዎች የተለየ አመለካከት አለን። ክርስቶስ እንደ ሞተላቸው ኃጢአተኞች አድርገን እንመለከታቸዋለን። ከእንግዲህ እንደ ወዳጆች ወይም ጠላቶች፤ እንደ ገዢዎች ወይም አጋዥ-ሠራተኞች አድርገን አንመለከታቸውም። ልክ ክርስቶስ እረኛ እንደሚያስፈልጋቸው ተቅበዝባዥ በጎች አድርጎ እንደሚመለከታቸው ሁሉ እኛም በዚያው ዓይን እናያቸዋለን። የክርስቶስ ፍቅር ግድ የሚለን እስከሆንን፤ እኛም የእርሱን ፍቅር ለሌሎች ከማጋራት ወደ ኋላ አንልም።

የተለየ ውዝግብ ባስከተለ በአንድ ፕሬዝደንታዊ ምርጫ ወቅት፤ አንድ የቤተ ክርስቲያን አገልጋይ ከተወዳዳሪዎቹ አንዱን የሚደግፍ የደረት ምልክት አድርጎ ወደ ሰንበት ትምህርት ክፍል ገባ። መጋቢውም

አስቆመውና ከቤተ ክርስቲያን ግቢ እስኪወጣ ድረስ ምልክቱን ከደረት ኪሱ ላይ እንዲያወርድ ጠየቀው።

ሰውየውም፡ «ለምን አወርዳለሁ? ሰውየው እኮ በጣም ጥሩ ተወዳዳሪ ነው!» በማለት መግት ገጠመ።

መጋቢውም፡ «ይሁን እሺ፡ ግን አንድ ደኅንነትን ያላገኘ የሌላ ፓርቲ አባል ምልክቱን አድርገህ ቢያይህና ከብስጭት ላይ ቢወድቅ፡ ቃሉን ሰምቶ ከመዳን የማያግደው አይመስልህም?» በማለት መለሰለት።

ሰውየውም በዝግታ ምልክቱን ካወለቀ በኋላ፡ ፈገግ ብሎ፡ «ሰዎች ሪፖብሊካን ወይም ዲሞክራቶች ሳይሆኑ፡ አዳኝ የሚያስፈልጋቸው ኃጢአተኞች መሆናቸውን ማስታወስ በተገባኝ ነበር፤ ይህም ምርጫውን ከማሸነፍ የላቀ ነገር ነው» አለ።

እንደዚሁ ሁሉ እኛም ሌሎች ክርስቲያኖችን የአዲሱ ፍጥረት አካላት እንደ ሆኑ አድርገን መመልከት እንጂ፡ ባላቸው ትምህርት፡ ዘር፡ ሀብት፡ ወይም ማህበራዊ እሴት ላይ ተመርኩዘን ማናናቅ ወይም ማንገሥ የለብንም። «አይሁዳዊ ወይም የግሪክ ሰው የለም፤ ባሪያ ወይም ጨዋ ሰው የለም፤ ወንድም ሴትም የለም፤ ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ ሰው ናችሁና» (ገላ. 3:28)።

የክርስቶስ ተልዕኮ (2ኛ ቆሮ. 5: 18-21)

በዚህ አንቀጽ ውስጥ ቁልፉ አሳብ ዕርቅ ነው። ሰው ከዓመፁ የተነሣ፡ የእግዚአብሔር ጠላትና ከእርሱ ጋር ከሚኖረው ኅብረት የራቀ ነበር። ከመስቀሉ ሥራ የተነሣ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ ሰውንና እግዚአብሔርን ወደ አንድነት አመጣ። እግዚአብሔርም ከሰው ጋር በመታረቅ፡ ፊቱን በፍቅር ወደ ጠፋው ዓለም መለሰ። የዕርቅ መሠረታዊ ትርጉም «ሙሉ ለሙሉ መለወጥ» የሚል ሲሆን፡ በእግዚአብሔርና በጠፋው ዓለም መካከል የተደረገውን የግንኙነት ለውጥ ያመለክታል።

የዕርቅ ሥራ በመስቀል ላይ ስለ ተፈጸመ፡ ለእግዚአብሔር ከሰው ጋር ዕርቅን ማድረግ አያሻውም። ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅ ያለበት ኃጢአተኛው ሰው ነው። «ሃይማኖት» ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ለመታረቅ የፈጠረው ደካማ ዘዴና ከንቱም ልፋት ነው። ከእግዚአብሔር ጋር የሚያስታርቀን አካል ኢየሱስ ክርስቶስ ሲሆን፡ የመታረቂያ ቦታውም ከመስቀሉ ሥር ነው።

በዚህ ክፍል ውስጥ ሌላው ቁልፍ አሳብ መቁጠር የሚለው ሲሆን (ለምሳሌ የእኛ ኃጢአት በክርስቶስ ላይ ተቆጠረ)፥ አሳቡ በባንክ ቤት ውስጥ ገንዘብ ከማከማቸት ጋር የሚዛመድ ነው። «በአንድ ሰው የሂሳብ ደብተር ውስጥ ገንዘብ ማስቀመጥን» ያመለክታል። ገንዘብ በባንክ ቤት ውስጥ ስታስቀምጥ፥ ከምጊውተሩ (ወይም ሠራተኛው) ያንኑ የገንዘብ መጠን በሂሳብ ደብተርህ ውስጥ ይመዘግባል። ኢየሱስ በመስቀል ላይ በሞተ ጊዜ፥ ኃጢአታችን በሙሉ ወደ እርሱ ተላለፈ - በርሱ ደብተር ላይ ተመዘገበ። እግዚአብሔርም እነዚያን ሁሉ ኃጢአቶች ክርስቶስ ራሱ እንደ ፈጸማቸው አድርጎ ቆጠረ።

ውጤቱስ? ክርስቶስን እንደ አዳኞችን አድርገን ስላመንን፥ እግዚአብሔር የእነዚያ ሁሉ ኃጢአቶች ዋጋ እንደ ተከፈለ በመቁጠር፥ ከእንግዲህ በእኛ ላይ ኃጢአቶችን አይዝም። ከዚህም በላይ፥ እግዚአብሔር በእኛ መዝገብ ውስጥ የክርስቶስን ጽድቅ አስቀምጦታል! «እኛ በእርሱ ሆነን የእግዚአብሔር ጽድቅ እንሆን ዘንድ ኃጢአት ያላወቀውን እርሱን [ክርስቶስን] ስለ እኛ ኃጢአት አደረገው» (ቁ. 21)።

ዕርቅ [ኃጢአትን] በመሸከም ላይ የተመሠረተ ነው፡ - ምክንያቱም የእግዚአብሔር ቅዱስ ሕግ መጠይቆች በመስቀሉ ላይ ሙሉ ለሙሉ ስለ ተፈጸሙ፥ እግዚአብሔር ከኃጢአተኞች ጋር ሊታረቅ ይችላል። ኢየሱስ ክርስቶስን አዳኞቹው አድርገው የሚያምኑ ሰዎች፥ ኃጢአታቸውን ዳግም አይቆጠርባቸውም [ሮሜ. 4፡1-8፤ መዝ. (32)፡1-2]። መዝገባቸውንም በተመለከተ፥ የኢየሱስ ክርስቶስን ጽድቅ ለመጋራታቸው ተረጋግጦላቸዋል።

ጳውሎስ ለወዳጁ ለፊልሞና በጻፈው አነስተኛ መልእክት ውስጥ ይህንኑ እውነታ የሚያብራራ ግሩም መግለጫ አለ። የፊልሞና ባሪያ የነበረው አናሲሞስ ከጌታው ዘንድ ገንዘብ ሰርቆ ወደ ሮም ሸሽቶ ነበር። በዚህ ወንጀሉም ሊገደል ይችል ነበር። ይሁንና እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ፥ አናሲሞስ ከጳውሎስ ጋር ተገናኘና ደገንነትን ተቀበለ። ከዚያም ጳውሎስ አናሲሞስን ይቅር ብሎ ወደ ቤት ያስገባው ዘንድ ለማበረታታት ለወዳጁ ለፊልሞና ደብዳቤ ይጽፋለታል። ጳውሎስ፥ «እንደ እኔ አድርገህ ተቀበለው ... ብድር ያለበት እንደ ሆነ፥ ይህን በእኔ ላይ ቁጠር» (ፊል. ቁ. 17 ና 18) ይለዋል። ጳውሎስ አናሲሞስና ፊልሞና እንዲታረቁ ዕዳውን ለመክፈል ፈቃደኛ ነበር።

ይህ አስደናቂ የዕርቅ ትምህርት ክርስቶስን እንድናገለግል እንዴት ያነሣናል? እኛ መልእክት ያለን አምባሳደሮች ነን። እግዚአብሔር የዕርቅን አገልግሎት (2ኛ ቆሮ. 5:18) እና የዕርቅን ቃል (ቁ. 19) ሰጥቶናል።

በሮም መንግሥት ውስጥ ሴናቶሪያልና ኢምፔሪያል የሚባሉ ሁለት የግዛት ዓይነቶች ነበሩ። ሴናቶሪያል የሚባሉት ከሮም ጋር መዋጋትን አቁመው በሰላም የሚኖሩቱ ናቸው - እጃቸውን በመስጠት ተገዝተው የሚኖሩ። ዳሩ ግን ኢምፔሪያሎቹ አቅሙ ከፈቀደላቸው በሮም ላይ ለማመፅ ይፈልጉ ስለ ነበር፤ አደገኞች ነበሩ። በመሆኑም ዓመፁ እንዳይነሣ ሮም ወደ ኢምፔሪያል ግዛቶች አምባሳደሮችን መላክ ያስፈልጋት ነበር።

በዚህ ዓለም ውስጥ ክርስቲያኖች የክርስቶስ አምባሳደሮች ስለ ሆኑ፤ ዓለም በእግዚአብሔር ላይ በማመፅ ላይ ነች ማለት ነው። ይህች ዓለም ለእግዚአብሔር «የኢምፔሪያል ግዛት» ነች። እርሱም አምባሳደሮቹን ወደ ዓለም የላከው ጦርነትን ሳይሆን፤ ሰላምን እንዲያውጁ ነው። «ከእግዚአብሔር ጋር ታረቁ!» ብለን ኢየሱስ ክርስቶስን እንወክላለን (2ኛ ቆሮ. 4:5፤ ዮሐ. 20:21)። ኃጢአተኞች እኛንና መልእክታችንን ቢገፉ፤ በመሠረቱ የተገፋው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ለዚህ ዓለም ዕመፀኛ ኃጢአተኞች የሰማይ አምባሳደር ሆኖ መሾም ምንኛ ታላቅ ዕድል ነው!

ገና ወጣት መጋቢ በነበርሁበት ጊዜ፤ ሰዎችን ለመጎብኘትና ስለ ክርስቶስ አዳኝነት ለመመስከር ኃፍረት ይሰማኝ ነበር። በኋላ ግን የነገሥታት ንጉሥ አምባሳደሩ ሆኜ በመሾም፤ ዕድለኛ መሆኔን ተረዳሁ። ምንም የሚያሳፍረኝ ነገር አልነበረም። እንዲያውም፤ የምጎበኛቸው ሰዎች፤ ከክርስቶስ አምባሳደሮች አንዱ ሊጠይቃቸው በመምጣቱ መደሰት ነበረባቸው።

እግዚአብሔር በዓለም ላይ ጦርነትን አላወጀም! ይልቁንም በመስቀሉ ላይ ሰላምን አውጇል። ይሁንና አንድ ቀን ጦርነትን ያውጃል፤ በዚያን ጊዜም አዳኙን ለገፉት ሰዎች ጊዜው ይመሸባቸዋል (2ኛ ተሰ. 1:3-10)። ሰይጣን በዓለም ውስጥ ነገሮችን ሁሉ ለመበታተን እየጣረ ነው፤ ዳሩ ግን ክርስቶስና ቤተ ክርስቲያኑ ነገሮችን ወደ አንድነት በማምጣቱና ወደ እግዚአብሔር ዘንድ በመመለሱ የዕርቅ አገልግሎት ላይ ተሰማርተዋል።

አገልግሎት ቀላል አይደለም። በአገልግሎታችን ስኬታማ ለመሆን
ከፈለግን፥ አነሣሽ ምክንያታችን ፈሪሃ-እግዚአብሔር፥
አፍቅሮተ-ክርስቶስና እንዲሁም እርሱ የሰጠን ተልዕኮ መሆን አለበት።
እርሱን ማገልገል ምንኛ መታደል ነው!

ልብ ለልብ

2ኛ ቆሮንቶስ 6-7

እነዚህ ሁለት ምዕራፎች ጳውሎስ ስለ አገልግሎቱ ለሚሰጠው ማብራሪያ እውነተኛ ማጠቃለያ ያቀርባሉ። ባለፍንባቸው ምዕራፎች ውስጥ ለአንባቢዎቹ፣ ከመከራዎቹ ባሻገር አገልግሎቱ ድል-ነሺ (ምዕ. 1-2) እና የከበረ (ምዕ. 3) መሆኑን በመግለጽ፣ ከመታከት የተነሣ ከዓላማው ከቶውንም ዝንፍ እንደማይል ተናግሯል። ባላንጣዎቹ አገልግሎቱን ለግል ጥቅም ማግኛ እንዳዋለ አድርገው የከሰሱት ቢሆንም፣ ዳሩ ግን አገልግሎቱ እውነተኛ (ምዕ. 4) እና በእግዚአብሔር ላይ በተጣለ እምነት የተመሠረተ (ምዕ. 5) መሆኑን አረጋግጧል። አሁን የቀረው ነገር ቢኖር የቆሮንቶስን ሰዎች ልብ ማነሣሣትና እንደሚያፈቅራቸው ማረጋገጥ ብቻ ነበር። ይህንንም ለማሳካት ሲል የሚከተሉትን ሦስት የፍቅር ልመናዎችን ያቀርባል።

ለምስጋና የቀረበ ልመና (2ኛ ቆሮ. 6: 1-10)

የሥነ-ልቦና መመሪያዎች በሚል ርዕስ የተዘጋጀው የዊልያም ጄምስ መጽሐፍ፣ ከፍተኛ ግምት የሚሰጠውና በመስኩም ቀደምትነት ያለው ሥራ ነበር። ዳሩ ግን ደራሲው ከመጽሐፉ ውስጥ አንድ «ትልቅ ነገር እንደ ጎደለ» አምኖ ነበር። «የሰብዓዊ ባሕርይ እጅግ የጠለቀ መሻት ምስጋናን ማትረፍ» እንደ ሆነ ይገልጹና ዳሩ ግን በመጽሐፋቸው ውስጥ ይህንን ጉዳይ እንዳላነሡት ይናገራሉ።

የ2ኛ ቆሮንቶስን መልእክት በምናነብበት ጊዜ ቤተ ክርስቲያና በጳውሎስ ራሱም ሆነ በመካከላቸው በሠራቸው ሥራዎች ጭምር ተደስታ ምስጋና እንዳላቀረበች ያለ ጥርጥር እንረዳለን። እነርሱ ለጳውሎስ ሊሟገቱለት እንጂ፣ እርሱ ለራሱ እንዲሟገት ሊያስገድዱት ባልተገባቸውም ነበር። የቆሮንቶስ ሰዎች ቤተ ክርስቲያኒቱን ስለወረሩ የአይሁድ ሃይማኖት አስፋፊዎች በመኩራራት ቢናገሩም፣ እነዚህ ሰዎች ግን ምንም አልፈውም የሚታዩት ነበር። ስለ ሆነም እግዚአብሔር በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ዘንድ ስለ ሰጠው አገልግሎት ጳውሎስ ያስታውሳቸዋል።

ወንጌላዊው ጳውሎስ (2ኛ ቆሮ. 6: 1-2)። የወንጌሉን የምሥራች ይዞ ወደ ቆሮንቶስ የሄደው ጳውሎስ ነበር፤ በዚህም አገልግሎት ቤተ

ክርስቲያን ተመሠረተች። በ2ኛ ቆሮንቶስ 5፡18-21 የተገለጸውን «የአምባሳደርነቱን» ተልዕኮ በሚገባ ተወጥቶት ነበር። እነርሱንም ወደ ክርስቶስ የመለሳቸው ጳውሎስ እንጂ፤ የአይሁድ ሃይማኖት አስፋፊዎች አልነበሩም።

ይህም ሆኖ ግን ጳውሎስ፤ «ድኛለሁ» በማለት በቤተ ክርስቲያኗ የታቀፉትን ሁሉ እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጆች ስለ መሆናቸው እርግጠኛ አልነበረም (13፡5 ተመልከት)። የእግዚአብሔርን ጸጋ ይቀበሉ ዘንድ፤ ኢሳይያስ 49፡8ን እንደ ልመና አድርጎ ጠቅሷቸዋል። በመስቀል ላይ ከተፈጸመው የክርስቶስ የዕርቅ ሥራ የተነሣ (2ኛ ቆሮ. 5፡18-19)፤ በርግጥም «የመዳን ቀን» ዛሬ ነው በማለትም አሳስቧቸዋል። ለማንኛውም ኃጢአተኛ ነገ የመዳን ዕድል ሊኖረው እንደሚችል የሚያረጋግጥ ምንም ዓይነት ዋስትና የለም። «እግዚአብሔር... ቀርቦ ሳለ ጥሩት» (ኢሳ. 55፡6)።

አንድ መጋቢ ኢየሱስ ክርስቶስን ለመቀበል ገና ብዙ ጊዜ እንዳላት በመግለጽ ከምትሟገት ወጣት ሴት ጋር ይነጋገር ነበር። መጋቢውም ቁራጭ ወረቀት ሰጣትና፤ «ደኅንነትን በአንድ ዓመት ለማዘግየት ፈቃደኛ መሆንሽን በመግለጽ ጽፈሽ ትፈርሚበታለሽ ወይ?» አላት። «አይ፤ ፈቃደኛ አልሆንም» አለች። ለስድስት ወራትስ? አሁንም አይሆንም። ለአንድ ወር? አመነታችና «አይሆንም» አለች። ከዛሬ በስተቀር ሌላ ቀን ዕድል እንደሚኖራት የሚያረጋግጥ ዋስትና ስላላገኘች፤ የመግቷን እርባና-ቢስነት ተመለከተችና ክርስቶስን ያኔውኑ ተቀበለች።

ምሳሌ የሆነው ጳውሎስ (2ኛ ቆሮ. 6፡3-10)። ለወንጌል መስፋፋት እንቅፋት ከሚሆኑ ነገሮች አንዱ ክርስቲያኖች ነን የሚሉት ሰዎች እኩይ ምሳሌነት ነው። ደኅንነትን ያላገኙ ሰዎች የቅዱሳንን - በተለይም የሰባኪዎችን - የቃልና የተግባር መለያየት፤ ኢየሱስ ክርስቶስን ላለመቀበል ማመካኛ ለማድረግ ይሻሉ። ጳውሎስ በኃጢአተኞች ወይም በቅዱሳን ጎዳና ላይ መሰናከል የሚፈጥር ማንኛውንም ነገር ላለማድረግ ይጠነቀቅ ነበር (ሮሜ 14 ተመልከት)። ከግል ሕይወቱ ግድፈት የተነሣ አገልግሎቱ በማንኛውም መንገድ ዋጋ እንዳያጣ («እንዳይነቀፍ») ይጠነቀቅ ነበር።

ጳውሎስ ለአንባቢዎቹ ለእነርሱ ብሎ የተቀበላቸውን መከራዎች ያስታውሳቸዋል (2ኛ ቆሮ. 6፡4-5)። ጳውሎስ የጽናት («የትዕግሥት») ሰው ስለ ነበር፤ ነገሮች አቀበት ሲሆኑበት ጥሎ አልፈረጠጠም።

መከራዎች ስንል፡ በአካባቢ ተፅዕኖዎች የተነሣ በሕይወታችን ላይ የሚደርሱ ጭናዎችና ፈተናዎች ሊሆኑ ይችላሉ። መሠረታዊ ፍላጎቶችን በማጣት የሚመጡ ችግሮች ዕለታዊ የሕይወት ጉብታዎች ሲሆኑ፤ ጭንቀት ማምለጫ የሌለበት ወደሚመስለን ጥግ የሚገፋንን ልምምድ ያመለክታል። የግሪኩ ቃል «በጠባብ ማነቆ» ይመስለዋል።

ምንም እንኳን እነዚህ መከራዎች የማያምኑም ሰዎች የሚያልፋቸው ልምምዶች ቢሆኑም፤ ጳውሎስ ግን ከሕዝቡ ተቃውሞ የተነሣ አንዳንድ የጸናባቸውን መከራዎች ብቻ ዘርዘሮአል - መገረፍ፤ ወሃኒ መግባት፤ ሁከት እነዚህን ችግሮች በሕይወቱ ውስጥ ማሳልፋጌታን በታማኝነት ያገለግል ስለ ነበር ነው። ከዚያም ለአገልግሎቱ ብሎ በፈቃደኛነት የከፈላቸውን አንዳንድ መሥዋዕቶች ዘርዘሮአል - ድካም (ከመንገድና ከሥራ ብዛት)፤ እንቅልፍ ማጣት፤ ጾም (በፈቃደኛነት አለመመገብን መምረጥ)። በርግጥ ጳውሎስ እነዚህን ነገሮች በይፋ እያወጀ አልነበረም። በዚህ ደብዳቤ ውስጥ የጠቀሰበት ብቸኛው ምክንያት ለቆሮንቶስ ሰዎች ያለውን ፍቅር ለማረጋገጥ ነበር።

በተጨማሪም በአገልግሎቱ ስለ ተገለገለባቸው መሣሪያዎች ያስታውሳቸዋል (6:6-7)። ንጽሕና የሚለው «ከትዳር ውጭ የግብረ-ሥጋ ግንኙነት አለመፈጸምን» የሚያመለክት ነው (11:2 ተመልከት)። ጳውሎስ የራሱን ግብረ-ገባዊ ሕይወት በንጽሕና ጠብቋል። ትዕግሥት አስቸጋሪ ሰዎችን መታገሥ ሲሆን፤ መጽናት (6:4) በአስቸጋሪ ሁኔታዎች ውስጥ መጽናናትን ያመለክታል። ጳውሎስ እንደ ቸርነትና እውነተኛ ፍቅር ያሉትን የመንፈስ ፍሬዎች ለማፍራት የተደገፈው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ላይ ነበር። መንፈሳዊ እውቀትን ለማስተላለፍ የእግዚአብሔርን ቃል ይጠቀማል፤ ከሰይጣናዊ ጥቃቶች ለመከላልም የእግዚአብሔርን የጦር ዕቃ ይለብሳል (ኤፌ. 6 ክፉ. 10 ጀምሮ)።

በመጨረሻም፤ የሕይወት ምስክርነቱን ያስታውሳቸዋል (2ኛ ቆሮ. 6:8-10)። ጳውሎስ ሁሉም ሰዎች እርሱንና አገልግሎቱን በትክክል እንዳልተረዱ በማወቁ፤ የተቃራኒ ነገሮችን ዝርዝር ያቀርባል። የጳውሎስ ባላንጣዎች ስሙን ለማጥፋት እንደለየለት አጭበርባሪ አድርገው ዘገባ አቅርበውበት ነበር። ዳሩ ግን እግዚአብሔር ጳውሎስ ክብር የሚገባውና እውነተኛ መሆኑን የሚያመለክት መልካም ዘገባ አቀረበለት። ጳውሎስ በአንድ በኩል በሚገባ የታወቀ ሲሆን፤ በዚያው መጠን ደግሞ በሌላ በኩል ያልታወቀ ሰው ነበር።

ጳውሎስ በአገልግሎቱ ታማኝ ለመሆን የከፈለው ዋጋ ምንኛ ውድ ነበር! ይሁንና የቆሮንቶስስ ሰዎች ላደረገላቸው መልካም ነገር ሁሉ የሰጡት ምስጋና ምንኛ አናሳ ነው! ልቡን በኃዘን አደመበት፤ ይሁንና እርሱ «ሁልጊዜም» በኢየሱስ ክርስቶስ «ይደሰት» ነበር። እነርሱ ሀብታም እንዲሆኑ፥ እርሱ ድሀ ሆነ (1ኛ ቆሮ. 1፡5፤ 2ኛ ቆሮ. 8፡9 ተመልከት)። ድሀ ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ፍጹም የሆነ የለማኝነት ደረጃ» ማለት ነው።

ጳውሎስ እንዲያመሰግኑት በመፈለጉ ጥፋተኛ ይሆን ይሆን? አይመስለኝም። እርግጥ እጅግ በርካታ ክርስቲያኖች የመጋቢዎችን፥ የሚሲዮናውያንንና፥ ታማኝ የቤተ ክርስቲያን ሠራተኞችን አገልግሎት የዋዛ አድርጎ የመመልከት ዝንባሌ አላቸው። ደግሞም እኮ ጳውሎስም ቢሆን እንዲያመሰግኑት እየለመናቸው አልነበረም፤ ዳሩ ግን በቆሮንቶስ ለነበሩት ወዳጆቹ ያበረከተላቸው አገልግሎት ውድ ዋጋ እንዳስከፈለው ሊያስታውሳቸው ብቻ ነበር የፈለገው።

በርግጥ በዚህ ሁሉ የግል ምስክርነቱ፥ ጳውሎስ የአይሁድ ሃይማኖት አስፋፊዎች ያስነሡበትን የሐሰት ክሶች እያፈራረሰባቸው ነበር። እነዚህ ሰዎች በቆሮንቶስ ለነበሩ ወገኖች ምን ያህል መከራ ተቀብለዋል? ለአገልግሎታቸው ምን ያህል ዋጋ ከፍለዋል? ዛሬ እንደምናያቸው በርካታ «ኑፋቂዎች» ሁሉ፥ እነዚያም የሐሰት አስተማሪዎች በሌላው ሰው ምስክርነት የዳኑትን ሰዎች ሰረቁ እንጂ፥ ራሳቸው ወደ ጠፉት በጎች ተጉዘው ነፍሳትን አልማረኩም ነበር።

«ምስጋናን ብትሻ የምታገኘው ከመዝገብ-ቃላት ውስጥ ብቻ ነው» የሚለው አባባል እውነትነት ያለው ነው። እኛስ አገልግሎት ላበረከቱልን ሰዎች ምስጋናችንን ከልብ እየገለጽንላቸው ይሆን?

የመለየት ልመና (2ኛ ቆሮ. 6፡11-7፡1)

ምንም እንኳን ቤተ ክርስቲያና በጳውሎስ ላይ የተለያዩ ችግሮችና ልብን የሚሰብሩ ሐዘኖች ብታደርስበትም፥ እርሱ ግን በቆሮንቶስ ውስጥ የሚገኙትን አማኞች በጣም ይወዳቸው ነበር። አስቀድሞ በታማኝነትና በፍቅር ተናግሮአቸው ነበር፤ አሁን ደግሞ ልባቸውን ይከፍቱለት ዘንድ በፍቅር ይጠይቃቸዋል። ጳውሎስ የወለዳቸው ልጆቹ የሚገባውን ፍቅር እንደ ነፈጉት አባት ያህል ሐዘኔታ ተሰምቶት ነበር (1ኛ ቆሮ. 4፡15 ተመልከት)።

ፍቅራቸውን የሚነፍጉት ለምን ነበር? ምክንያቱም የተከፋፈለ ልብ ስለ ነበራቸው ነው። የሐሰት አስተማሪዎች ልባቸውን ስለሰረቁባቸው፤ ለጳውሎስ የነበራቸው ፍቅር ቀዝቅዞ ነበር። ልክ ለጋብቻ የታጩትና ዳሩ ግን በሌላ ሰው ማባበል የተማረከችን ልጃገረድ ይመስሉ ነበር (2ኛ ቆሮ. 11: 1-3)። የቆሮንቶስ ሰዎች ከዓለም ጋር ለመስማማት ይከጅሉ ነበርና፤ ጳውሎስ ራሳቸውን ለእግዚአብሔር እንዲለዩ ይለምናቸዋል፤ ታማኝ ሚስት ራስዋን ለባልዋ እንደምትለይ ዓይነት።

የመለየት ትምህርት አስፈላጊ እውነት መሆኑ ጉልቶ እየታየ፤ ከቅርብ ዓመታት ወዲህ ጠቀሜታው እየተዘነጋና እየተናቀ መምጣቱ አሳዛኝ ነው። አንዳንድ ቀናዒና ሐቀኛ ክርስቲያኖች፤ ከራሳቸው ጋር እንኳ ለማበር እስኪሳናቸው ድረስ ኅብረታቸውን አጥብበው፤ መለየትን ወደ መገንጠል ለውጠውት ይታያሉ። ከዚህ እጅግ ከተስፈነጠረ አቋም በተቃራኒ ያሉ ሌሎች አማኞች ደግሞ ስለሚያምኑበት ወይም ስለሚኖሩበት የሕይወት ዘይቤ ግድ ሳይኖራቸው የመለያየት ግድግዳዎችን ሁሉ አፍርለው፤ ካገኙት ከማንኛውም ሰው ጋር ኅብረት ያደርጋሉ። ምንም እንኳ የእነዚህን ወገኖች ክርስቲያናዊ ፍቅርን የመለማመድ መሻት በአንድ በኩል ብንደግፈውም፤ ዳሩ ግን በክርስቲያናዊ ፍቅርም ውስጥ ቢሆን መቼ መለየት ወይም አለመለየት እንደሚያስፈልግ ማስተዋል እንዳለባቸው ለማሳሰብ እንወዳለን (ፊልጵ. 1: 9-11)።

ጳውሎስ እንዚህ አማኞች ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር ከሚቃረን ነገር እንዲለዩ ሦስት የማሳመኛ አሳቦችን ያቀርባል።

1. የአማኙ ባሕርይ (2ኛ ቆሮ. 6: 14-16)። ኅብረትን የሚወስነው ባሕርይ ነው። አሣማ የአሣማ ባሕርይ (ተፈጥሮ) ስላለው፤ ከሌሎች አሣማዎች ጋር በጭቃ ውስጥ ኅብረት ያደርጋል። በግ የበግ ባሕርይ ስላለው፤ ከሌሎች በጎች ጋር በመስክ ሣር ያመነኸካል። ክርስቲያን መለኮታዊ ባሕርይ ስላለው (2ኛ ጴጥ. 1: 3-4)፤ ጌታን ከሚያስደስት ነገር ጋር ብቻ መተባበር አለበት።

«በማይመች አካሄድ አትጠመዱ» የሚለው አሳብ ከዘዳግም 22: 10 የተወሰደ ነው፤ «በሬንና አህያን በአንድ ቀንበር ጠምደህ አትረስ» (አዲስ ትርጉም)። ለአይሁዶች በሬ ንጹሕ እንስሳ ሲሆን፤ ዳሩ ግን አህያ ንጹሕ አልነበረም (ዘዳ. 14: 1-8)። ስለ ሆነም ሁለቱን በአንድ ላይ ማጣመዱ ትክክል አልነበረም። በተጨማሪም፤ ሁለቱም ሁለት የተለያዩ ባሕርያት ስላሉዋቸው፤ ለሥራውም ቢሆን የማይመች ነበር።

ሁለቱን ማጣመድ የጭካኔ ተግባር ይሆን ነበር። እንደዚሁም፡ የአማኞች ከማያምኑ ሰዎች ጋር መጠመድ ትክክል አይደለም።

እስቲ ጳውሎስ የተጠቀማቸውን ስያሜዎች ልብ ብለህ ተመልከት፡- ተካፋይነት፡ ጎብረት፡ መስማማት፡ ክፍል፡ መጋጠም። እነዚህ ቃላት ሁሉ የጋርዮሽን አሳብ ያንጸባርቃሉ። ስምምነት የሚለው ቃል የ«ዝግሬ»ን አሳብ ያዘለ ሲሆን፡ መዘምራን አንድን የዜማ ጽሑፍ እያነበቡና በአንድ መሪ እየተመሩ የሚያስሙትን የግሩም ዝግሬ መዋጣት ያመለክታል። ዳሩ ግን እያንዳንዱ የመሣሪያ ተጫዋች የራሱን ዜማ በራሱ የአጪዋወት ዘይቤ ቢያቀርብ ምን ዓይነት ሁከት በተፈጠረ ነበር!

በእነዚህ ቃላት ውስጥ እግዚአብሔር ለሕዝቡ ያሉት መሻቶች ታይተዋል። እርስ በርሳችን ያለንን እንድንከፋፈል (ጎብረት) እና የክርስትናን ሕይወት በረከቶች በጋርዮሽ እንድንቋደስ ይፈልጋል። አብረን ስንሠራና ስንኖር ሳለ በአንድነትና በመስማማት ደስ እንድንሰኝ ይሻል። ይህ ሳይሆን ቀርቶ ግን በአንድ ጊዜ ከእግዚአብሔር እና ከዓለም ጋር ለመራመድ ከሞከርን፡ የተገኘውን መንፈሳዊ ጎብረት በማፍረስ መለያየትን እናመጣለን።

ጳውሎስ አማኞችና የማያምኑ ሰዎች በግልጽ እንደሚቃረኑ ይመለከታል፡- ጽድቅ -፡ ብርሃን - ጩላማ፡ ክርስቶስ - ቤልሆር (ሰይጣን)፡ እምነት - ክህደት፡ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ - የጣዖት መስገጃዎች። እነዚህን ተቃራኒ ነገሮች እንዴት ወደ አንድነት ለማምጣት ይቻላል? ክርስቲያን ካልተቀደሰው ነገር ይለይ ዘንድ ባሕርዩ ያስገድደዋል። አንድ በክርስቶስ አምኖ የዳነ ሰው (ቤት) በዚህ ልምምድ ውስጥ ያላለፈ የትዳር ጓደኛ በሚመርጥበት ጊዜ፡ የማይዘለቅ አቀባት ይፈጠራል፤ በንግድ ሽርኮችና በሃይማኖታዊ «አንድነቶች» መካከል የሚፈጠረውም አለመግባባት ከዚህ ያልተለየ ይሆናል።

በ2ኛ ቆሮንቶስ 6፡16 ውስጥ «እናንተ» የሚለው ቃል ብዙኃንን እንደሚወክል ልብ ማለት ያሻል። በዚህ ሥፍራ ጳውሎስ አጥቢያዬቱን ቤተ ክርስቲያን በጥቅል እያመለከተ እንጂ፡ እንደ 1ኛ ቆሮንቶስ 6፡19-21 አማኞችን በግል እየጠቀሰ አልነበረም። አማኞች የእግዚአብሔር ሕዝብ ስለ ሆኑ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር የመኖሪያ ሥፍራ ነች (ሕዝ. 37፡26-27፤ ዘሌ. 26፡12፤ ዘወ. 6፡7፤ 25፡8)። ለአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ምስክርነቷን መበረዝ ማለት ቅዱስ ቤተ መቅደስን ማርከስ እንደ ማለት ነው።

2. የመጽሐፍ ቅዱስ ትዕዛዝ (2ኛ ቆሮ. 6:17)። የዚህ ጥቅስ አቢይ ክፍል የተወሰደው ከኢሳይያስ 52:11 ሲሆን፤ ዳሩ ግን የሕዝቅኤል 20:34፤ 41 ጥቅሶችም እንደ ገደል ማሚቴዎች በላዩ ላይ ያስገመግሙበታል። በኢሳይያስ ውስጥ የሚገኘው ማጣቀሻ የሚያመለክተው፤ ባቢሎንን ለቀው ወደ ገዛ አገራቸው የሚመለሱትን ምርኮኞች ሲሆን፤ ዳሩ ግን በመንፈሳዊ ተዛምዶነቱ የሚያመለክተው፤ ዛሬም ቢሆን የእግዚአብሔር ሕዝብ ከዓለም መለየት እንዳለበት ነው።

እግዚአብሔር ሕዝቡን «ውጡ» እያለ ያዛል፤ ይህም በበኩላቸው ሊወስዱት የሚገባቸውን ግልጽ እርምጃ ያመለክታል። «የተለያችሁ ሁኑ» የሚለው ለተለየ ዓላማ ለእግዚአብሔር መሰጠትን ያሳያል። መለየት አሉታዊ የመገንጠል ተግባር ብቻ ሳይሆን፤ አዎንታዊ ለእግዚአብሔር የመሰጠት ተግባርም ነው። ከኃጢአት ወደ እግዚአብሔር መለየት አለብን። «ርኩስንም አትንኩ» የሚለው ከርኩሰት እንድንርቅ የተሰጠን ማስጠንቀቂያ ነው። አንድ የብሉይ ኪዳን አይሁዳዊ አስክሬን ወይም የከፋ ቁስል ከነካ ይረክስ ነበር። በርግጥ ዛሬ በንኪኪ ምክንያት በክርስቲያኖች ላይ የሚደርስ ርኩሰት የለም፤ ዳሩ ግን መመሪያው ያው ነው፡- ምስክርነታችንን ሊያበላሽ ወይም ወዳለመታዘዝ ከሚመራን ነገር ጋር መተባበር የለብንም።

እግዚአብሔር እንድንለይለት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከዳር እስከ ዳር ያዘናል። እስራኤላውያን በከነዓን ምድር ከጣዖት አምላኪዎች ጋር እንዳይተባበሩ አስጠንቅቆአቸዋል (ዘኁል. 33:50-56)፤ ዳሩ ግን በተደጋጋሚ ቃሉን ተላልፈው ለቅጣት ተዳርገዋል። ነቢያት ሕዝቡ ጣዖት ማምለካቸውን ትተው፤ ሙሉ ለሙሉ ራሳቸውን ለእግዚአብሔር እንዲሰጡ ይማጽኑዋቸው ነበር። በመጨረሻም፤ እግዚአብሔር እስራኤልን ለአሦራውያን፤ ይሁዳን ደግሞ ለባቢሎናውያን ምርኮ አሳልፎ መስጠት ግድ ሆኖበት ነበር። ጌታችን የፈረሳውያንን የውሸት «መለየት» የተቃወመ ሲሆን፤ ዳሩ ግን ደቀ መዛሙርቱን ከፈረሳውያንና ከሰዱቃውያን እርሾ (ሐሰተኛ ትምህርት) እንዲጠበቁ አስጠንቅቆአቸዋል። እንዲሁም ከዓለም ርኩሰት እንዲጠበቁም ጸልዮላቸዋል (ማቴ. 16:6፤ 11፤ ዮሐ. 17:14-17)።

ሐዋርያትም ለአብያተ ክርስቲያናት በጻፉአቸው ደብዳቤዎች ውስጥ የእምነት ትምህርትና በግል ሕይወት ንጽሕና ላይ ትኩረት አድርገዋል። አማኙ በዓለም ውስጥ ቢኖርም፤ ዳሩ ግን ዓለምን

ላለመምሰል መጠንቀቅ አለበት። እንዲሁም ቤተ ክርስቲያን በክርስቶስና በሐዋርያት የተሰጠውን ትምህርት ከሚገፉ ሰዎች መለየት አለባት (ሮሜ 12: 1-2፤ 16: 17-20፤ ቆላ. 3: 1-2፤ 1ኛ ጢሞ. 6: 10-11፤ ቲቶ 2: 14፤ 1ኛ ጴጥ. 4: 3-6፤ 1ኛ ዮሐ. 4: 6)። በዮሐንስ ራእይ ውስጥ እንኳ፡ የእግዚአብሔር ሕዝብ ከሐሰተኛና የረከሰ ሕይወት ከሚመሩ ወገኖች ስለ መለየታቸው አስፈላጊነት ልዩ ትኩረት ተሰጥቶታል (ራእ. 2: 14-16፥ 20-24፤ 18 ክቁ. 4 ጀምሮ)።

እንዲህም ስለ ተባለ ደግሞ ለእምነት ትምህርትና ለግል ሕይወታችን ንጽሕና በሚኖረን መሻት ምክንያት፡ በዙርያችን የሚገኘውን ምስኪን ዓለም እስክንዘነጋ ድረስ ራስ-ወዳዶች መሆን የለብንም። ጌታችን «ቅዱስና ያለ ተንኮል፡ ነውርም የሌለበት፡ ከኃጢአተኞችም የተለየ» (ዕብ. 7: 26) ሲሆን፡ ዳሩ ግን «የቀራጮችና የኃጢአተኞች ወዳጅ» ነበር (ሉቃ. 7: 34)። እንደ ጥበበኛ ሐኪም፡ «በሽታው ሳይተላለፍብን መገናኘትን» መለማመድ አለብን። ይህማ ካልሆነ፡ አገልግሎታችን እጅግ ከሚያስፈልጋቸው ሰዎች ራሳችንን መነጠላችን ነው።

3. የእግዚአብሔር የበረከት ተስፋ (2ኛ ቆሮ. 6: 17-7: 1)። ኢየሱስ ክርስቶስን አዳኞችን አድርገን በምንቀበልበት ጊዜ፡ እግዚአብሔር አባታችን ይሆናል፤ ዳሩ ግን እስካልታዘዝነውና ከእርሱ ጋር ኅብረት እስካሳደረግን ጊዜ ድረስ አባታችን ሊሆን አይችልም። እርሱ በፍቅር ሊቀበለንና እንደ ውድ ልጆቹ አድርጎ ሊንከባከበን ይናፍቃል። ደኅንነት ማለት የአብን ሕይወት መጋራታችን ሲሆን፡ ዳሩ ግን መለየት ማለት ደግሞ ሙሉ በሙሉ ወደ አብ ፍቅር ውስጥ ዘልቀን ገብተናል ማለት ነው። ኢየሱስ ይህን «የጠለቀ ፍቅር» እንደሚሰጠን በዮሐንስ 14: 21-23 ውስጥ ተስፋ ሰጥቶናል።

እግዚአብሔር ራሳቸውን ከኃጢአት ለእርሱ የሚለዩትን ሰዎች ይባርካቸዋል። አብርሃም ራሱን ከከለዳውያን ዑር ለየና እግዚአብሔርም ባረከው። ሆኖም አብርሃም የመለየቱን ነገር ችላ ብሎ ወደ ግብፅ በመሔዱ፡ እግዚአብሔር ጥፋቱን ማሳየት ነበረበት (ዘፍ. 11: 31-12: 20)። እስራኤላውያን በከነዓን ከሚገኙ ኃጢአተኛ ሕዝቦች እስከ ተለዩ ድረስ እግዚአብሔር ይባርካቸው ነበር፤ ዳሩ ግን ከጣያታት ጋር መዳራት በሚጀምሩበት ጊዜ፡ የቅጣት አለንጋውን ማውረድ ነበረበት። ዕዝራና ነህምያ ሁለቱም የመለየትን ትርጉም ደግሞ

ማስተማር አስፈልጎታቸው ነበር (ዕዝ. 9-10፤ ነህ. 9:2፤ 10:28፤ 13:1-9፤ 23-31)።

ከእግዚአብሔር የቸርነት የተስፋ ቃሎች የተነሣ፥ እኛም በበኩላችን ልናሟላቸው የሚገባ መንፈሳዊ ኃላፊነቶች አሉን (2ኛ ቆሮ. 7:1)። ራሳችንን ከሚያረክሰን ከማንኛውም ነገር ላንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ማንጸት አለብን። እግዚአብሔር እንዲያነጻን መጠየቅ ብቻ በቂ አይደለም፤ ዳሩ ግን የራሳችንን ሕይወት ልናነጻና በቀላሉ ከኃጢአት አዘቅት ውስጥ እንድንወድቅ ከሚያደርጉን ነገሮች መለየት አለብን። ማንኛውም አማኝ ለሌላው አማኝ ውሳኔ ሊያስተላልፍ አይችልም፤ እያንዳንዱ የልቡንና የሕይወቱን ችግር ያውቃል።

ብዙውን ጊዜ ክርስቲያኖች የሚታገሉት ከተፈጠረው ችግር ምልክቶቹ ጋር እንጂ ከመነሻ ምክንያቶቹ ጋር አይደለም። የችግሩን ሥር ስላላገኘንና «ሕይወታችንን ስላላነጸን»፥ አንዱን ኃጢአት ደጋግመን ስንናዘዝ እንኖራለን። ምናልባት አሮጌውን ባሕርይ «የሚቀልብ» አንድ ተወዳጅ ኃጢአት ይኖርና «የሥጋችን እድፈት» ሊቀጥል ይችላል (ሮሜ 13:14)፤ ወይም ደግሞ የኃጢአትን አመለካከት የተላበሰ፥ «መንፈሳዊ እድፈት» ሊኖርብን ይችላል። የጠፋው ልጅ የሥጋ ኃጢአቶች ቁራኛ ሲሆን፥ «ሥነ-ምግባራዊ» ብቃት የነበረው ታላቅ ወንድሙ ግን ለመንፈሳዊ ኃጢአቶች ስለባ ነበር። ከአባቱ ጋር እንኳ ሊስማማ አልቻለም ነበር (ሉቃ. 15:11-21 ተመልከት)።

ዳሩ ግን ራሳችንን ማንጸት የኃላፊነቱን ግማሽ አካል ከመወጣት የሚልቅ አይደለም - በተጨማሪም «በእግዚአብሔር ፍርሃት ቅድስናን ፍጹም» ማድረግ አለብን (2ኛ ቆሮ. 7:1)። በጸጋና በእውቀት እያደግን ስንሄድ፥ ይህ የማያቋርጥ ሂደት ይሆናል (2ኛ ጴጥ. 3:18)። ሚዛናዊነትን መጠበቅ መልካም ነው። ፈረሳውያን ኃጢአትን ለማስወገድ ቢጓጉም፥ ዳሩ ግን ቅድስናን ፍጹም ለማድረግ አልተጉም ነበር። ይሁንና የታወቀ ኃጢአት በሕይወታችን ውስጥ ተቀምጦ እያለ፥ ቅድስናን ፍጹም ለማድረግ መጣር ሞኝነት ነው።

ጳውሎስ ለምስጋናና ለመለየት ልመና አቅርቧል። በተጨማሪም የቆሮንቶስን አማኞች ፍቅርና መሰጠት መልሶ ለማምጣት አንድ የመጨረሻ ልመናም አክሏል።

የዕርቅ ልመና (2ኛ ቆሮ. 7:2-16)

«ልባችሁን ክፈቱልን» (6:13 - አዲስ ትርጉም)። «በልባችሁ ሥፍራ አስቀልን» (7:2)። «በውኑ ሁለት ሰዎች ሳይስማሙ በአንድነት ይሄዳሉን?» (አዎ. 3:3)። እግዚአብሔር የሚቀበላቸውና ደግሞ ከጳውሎስ ጋር ኅብረት ሊኖራቸው የሚችሉው፤ የቆሮንቶስ አማኞች ሕይወታቸውንና የቤተ ክርስቲያን ኅብረታቸውን ሲያነጹ ብቻ ነበር።

በዚህ ክፍል ውስጥ አጽንኦት የተሰጠው፤ እንዲህ ያሉ ታላላቅ መከራዎችን በእስያና በጢሮአዳ ከተቀበለ በኋላ፤ እግዚአብሔር ጳውሎስን ባጽናናበት ሁኔታ ላይ ነው (1:8-10፤ 2:12-13 ተመልከት)። በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ ሦስት የመጽናናት ሁኔታዎች ይገኛሉ።

1. ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን ያጽናናል (2ኛ ቆሮ. 7:2-4)። ቤተ ክርስቲያኗ ቲቶን ስለ ተቀበለች፤ አሁን ጳውሎስን መቀበል ነበረባት (ቁ. 13)። ጳውሎስ እነርሱን ለመበደል ብሎ ያደረገው ምንም ነገር ስላልነበረ፤ እንዲተማመኑበት ይጠይቃቸዋል። ይህ በተለይም «ማጭበርበር» («መበዝበዝ» 11:20 ተመልከት) በሚለው ቃል የሐሰት አስተማሪዎች እርሱን ለመወንጀል እንደ ተጠቀሙበት የሚያመለክት ነው። «ጳውሎስ ይህን የእርዳታ ስጦታ የሚሰበሰበው፤ ራሱ ሊጠቀምበት ሲል ነው» ሲሉ ስሙን ያጠፉት ነበር።

ሰዎችን እንደምንወዳቸው በመግለጽ ስለ ፍቅራችን ማረጋገጥ አቀበት የሚሆንብን ለምንድነው? ጳውሎስ እነርሱን ለማሳመን ከዚህ የበለጠ ምን ሊያደርግ ይችል ነበር? እነርሱ ከልቡ ውስጥ ሥፍራ ተሰጥቶአቸው ስለ ተቀመጡ፤ ካስፈለገ ሊሞትላቸው እንኳ ይፈቅድ ነበር (3 ክፍ. 1 ጀምሮ፤ 6:11-13 ተመልከት)። እርሱ ስለ እነርሱ መልካምነት በመመካት ለሌሎች «በልዩ አክብሮት» ይናገርላቸው እንጂ እነርሱ ግን የትችት ዶፍ እያወረዱበት ነበር።

ዳሩ ግን ከእነዚህ ችግሮች ባሻገር፤ የቲቶ ጉብኝት ስኬታማ ስለ ነበር፤ ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያኒቱን ለማጽናናት አመቺ መንገድ አግኝቶ ነበር፤ በመሆኑም አሁን «ያዘመመውን ቅጥር ለመጠገንና» ኅብረትን ለማደስ በር ተከፍቶ ነበር። ይህም ወደ ሁለተኛው መጽናናት ያሸጋግረናል።

2. ቲቶ ጳውሎስን ያጽናናዋል (2ኛ ቆሮ. 7:5-10)። ጳውሎስ በመጀመሪያ የተጽናናው፡ ከረጅም ጊዜ መለያየት በኋላ ከቲቶ ጋር ግንኙነት ለማድረግ በመቻሉ ነበር። በዚያን ዘመን ራቅ ባለ አካባቢ ከሚኖር ሰው ጋር መገናኘት ወይም እንደ ልብ መጓጓዝ የዋዛ አልነበረምና፡ ጳውሎስ የቲቶን የቆሮንቶስ ጉብኝትም ሆነ የዕቅዶቹን ከዳር መድረስ በተመለከተ በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ መደገፍ ነበረበት። (ዘመናዊ መገናኛና መጓጓዣ ባለበት በአሁኑ ጊዜ ቢሆንም በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ መደገፍ አለብን።)

ዳሩ ግን ጳውሎስ ቲቶ በቆሮንቶስ የተደረገለትን አቀባበል ሲናገር ተጽናና። የጳውሎስን «አሳዛኝ ደብዳቤ» አንብበው ከኃጢአታቸው ንስሐ ገቡ፤ ችግሮቹን የቆሰቆሱትንም ምዕመናን ቀጡዋቸው።

ጳውሎስ ጠንካራ ደብዳቤ ጽፎ ነበርና በዚያ ምክንያት ተጸጽቶ ነበር። ይሁንና ደብዳቤው ግቡን ስለ መታና የቆሮንቶስ ሰዎች ንስሐ ስለ ገቡ፡ ጳውሎስ ደስ ተሰኘ። ንስሐቸውም እንዲያው አላፈ «ጸጸት» ብቻ ሳይሆን፡ ፈሪሃ-እግዚአብሔር ያደረበት ኃዘን ነበር። «እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ ኃዘን ጸጸት የሌለበትን ወደ መዳንም የሚያደርሰውን ንስሐ ያደርጋልና፤ የዓለም ኃዘን ግን ሞትን ያመጣል» (7:10)። የሐዘን የልዩነቱ ደረጃ በይሁዳና በጳውሎስ ሕይወት ውስጥ ተስተውሏል። ይሁዳ በኃጢአቱ ተጸጸተና ራሱን ገደለ፤ ጳውሎስ ግን ስለ ውድቀቱ አንብቶ ንስሐ ገባ (ማቴ. 26:75-27:5)።

ክርስቲያኖች ንስሐ መግባት ያስፈልጋቸዋል ወይ? ኢየሱስ እንደሚያስፈልገን ይናገራል (ሉቃ. 17:3-4)፤ ጳውሎስም ከእርሱ ጋር ይስማማል (2ኛ ቆሮ. 12:21)። በራእይ ምዕራፍ 2-3 ውስጥ ከተዘረዘሩት የትንሹ እስያ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ አራቱ ንስሐ እንዲገቡ ታዘዋል። ንስሐ መግባት ማለት «አእምሮን መለወጥ» ማለት ሲሆን፡ ባለመታዘዝ የሚመላለሱ ክርስቲያኖች ይህንኑ ማድረግ አለባቸው - ደኅንነትን ለማግኘት ሳይሆን፡ ከእግዚአብሔር ጋር ያደርጉት የነበረውን የቅርብ ግንኙነት ለማደስ።

3. የቆሮንቶስ ለማኞች ቲቶን አጽናንተዋል (2ኛ ቆሮ. 7:11-16)። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም ትልቅ እርምጃዎችን ወሰዱ። በመጀመሪያ፡ ቲቶን አገኙትና ከእርሱ ጋር ባደረጉት አንድነት አጽናኑት (ቁ. 13)። ጳውሎስ ሲመካባቸው በነበረው ሁኔታ አሁንም

በመገኘታቸው፥ በዚህም የቲቶ ልብ በፍስሐ ተሞልቶ ነበር። በተጨማሪም ከጳውሎስ የተጻፈውን መልእክት ስላመኑበት፥ በዚያው መሠረት መንቀሳቀስ ያዙ።

በቁጥር 11፥ ጳውሎስ አሠራራቸውን ገልጾአል። «እነሆ፥ ይህ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ ኃዘን እንዴት ያለ ትጋት፥ እንዴት ያለ መልስ፥ እንዴት ያለ ቁጣ፥ እንዴት ያለ ፍርሃት፥ እንዴት ያለ ናፍቆት፥ እንዴት ያለ ቅንዓት፥ እንዴት ያለ በቀል፥ በመካከላችሁ አደረገ። በዚህ ነገር ንጹሐን እንደ ሆናችሁ በሁሉ አስረድታችኋል።» ጳውሎስ ንስሐ የገቡበትንና ትክክል የሆነውን ነገር ለማድረግ ያሳዩትን አሳቢነትና ቅንዓት ከቲቶ ሲሰማ ልቡ ዐረፈ - ተጽናና። የጳውሎስ የደብዳቤው ዓላማ በደለኛውን ሰው ለመገሠጽና ለመርዳት ብቻ ሳይሆን፥ ዳሩ ግን ለቤተ ክርስቲያን ያለውን ፍቅር ለመግለጽ ጭምር መሆኑን ያረጋግጣል። ጳውሎስ ከዚህ ነገር የተነሣ ብዙ ተሰቃይቷል፤ ዳሩ ግን አሁን ችግሩ ስለ ተቃለለ ስቃዩ ዋጋ አላጣም ነበር።

እጅግ ከሚያዳግቱ ነገሮች አንዱ የሻከረን ግንኙነት መልሶ መገንባት ነው። ጳውሎስም በበኩሉ ይህንን ለማድረግ መሞከሩን በ2ኛ ቆሮንቶስ በተለይ በምዕራፍ 6 እና 7 ላይ እናያለን። ሆኖም የሚያሳዝነው ነገር፥ ዛሬም ቢሆን በርካታ ሻካራ ግንኙነቶች በቤት፥ በቤተ ክርስቲያን፥ ብሉም በአገልግሎት ውስጥ መታየታቸው ሲሆን ሊወገዱ የሚችሉት ደግሞ ሰዎች ችግሮችን በእውነተኛነት፥ በመጽሐፍ ቅዱስ እውነት በመመራትና በፍቅር ሲጋፈጡና ከእግዚአብሔር ጋር ለመስማማት ሲፈልጉ ነው።

እኔና አንተ የግል ሕይወታችንን ስንመረምር፥ የመፍትሔው እንጂ የችግሩ አካል እንዳንሆን መወሰን አለብን። እግዚአብሔር በተቃቃሩ ወገኖች መካከል ስምምነትን ለማስገኘት በእኛ እንዲጠቀምብን እስከ ፈለግን፥ አክብሮት ያለበትን አመሰጋኝነትን ማሳየት መለየትን መለማመድና ዕርቅን ማበረታታት አለብን።

የመስጠት ጸጋ - ክፍል 1

2 ቆሮንቶስ 8

ከጳውሎስ ሦስተኛ የሚሲዮናዊነት ጉዞ አበይት አገልግሎቶች አንዱ በይሁዳ ለሚኖሩ ድሀ ክርስቲያኖች ልዩ «የርዳታ ስጦታ» ማድረግ ነበር። ጳውሎስ ከዚህ በፊት አንድ ጊዜ የዚህ ዓይነት አገልግሎት ያበረከተ ሲሆን (የሐዋ. 11:27-30)፥ አሁንም ተመሳሳይ ግልጋሎት ለመስጠት ደስተኛ ነበር። የተዘነጋውንና «ከሚቀበል ይልቅ የሚሰጥ ብፁዕ ነው» (የሐዋ. 20:35) የሚለውን የጌታችን ብፅዕና ያስታወሰው ጳውሎስ እንደ ነበር መረዳት አስፈላጊ ነው።

ይሁንና ድሆችን በገንዘብ ከመርዳትም በተጨማሪ በጳውሎስ አእምሮው ውስጥ የሚመላለሱ ሌሎችም በረከቶች ነበሩ። ከባሕር ማዶ ለሚገኙ የአይሁድ ማኅበራት የአሕዛብ አብያተ-ክርስቲያናት የሚያደርጉትን እርዳታ በማስታወስ፥ ይህ የቤተ ክርስቲያን አንድነት በበለጠ እንዲጠናከር ይፈልግ ነበር። ጳውሎስ አሕዛብ የአይሁድ «ባለ ዕዳዎች» እንደ ሆኑ አድርጎ ይመለከታል (ሮሜ 15:25-28)፤ ልዩ የርዳታ አሰባሰቡም ያንኑ ዕዳ ለመክፈል አንድኛው መንገድ ነበር።

እንዲሁም ይህ ስጦታ ለአይሁድ አማኞች (አሁንም አንዳንዶቹ ለሕጉ ይቀኑ ነበር) ጳውሎስ እንደሚወራበት የአይሁዶች ወይም የሙሴ ጠላት እንዳልነበር የሚያረጋግጥ ማስረጃ ነበር (የሐዋ. 20 ከቁ. 17 ጀምሮ)። ጳውሎስ በአገልግሎቱ መጀመሪያ አካባቢ ድሆችን ለማሰብ ተስፋ የሰጠ ሲሆን (ገላ. 2:6-10)፥ ያንኑ የተስፋ ቃል ለመጠበቅ በትጋት ይሠራ ነበር፤ ሆኖም ግን እግረ መንገዱንም የአይሁዶችን የቅናት መንፈስ ለመስበር በማሰብ ከአሕዛቦች የሚደረግላቸው እርዳታ እንዲጠናከር ያበረታታ ነበር።

የሚያሳዝነው፥ የቆሮንቶስ ሰዎች የበኩላቸውን ድርሻ እየተወጡ አልነበረም። እንደ ብዙዎቹ ሰዎች፥ የተስፋ ቃሎችን ቢሰጡም፥ ዳሩ ግን አልፈጸሙም ነበር። እንዲያውም፥ አንድ ዓመቱ በሙሉ በከንቱ ባክኗል (2ኛ ቆሮ. 8:10)። ለዚህ ምክንያቱ ምን ነበር? የቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ በዝቅተኛ መንፈሳዊ ደረጃ ላይ መገኘቷ ነበር። ቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ እስካልሆነች፥ በልግስና ልትሰጥ አትችልም። ሌላው ምክንያት ደግሞ

የሚችሉትን ያህል ገንዘብ ከቤተ ክርስቲያን ሳይዘርፉ ያልቀሩት የአይሁድ ሃይማኖት አስፋፊዎች ወረራ ነበር (11:7-12፥ 20፤ 12:14)።

ጳውሎስ ክርስቲያኖችን ለዚህ የልግስና ስጦታ ተካፋይ ማድረጉ ቀላል እንደማይሆን ስለ ተረዳ፥ ልመናውን ወደ ከፍተኛ መንፈሳዊ ደረጃ ያሳድገዋል፡- መስጠት የጸጋ ተግባር እንደ ሆነ ያስተምራቸዋል። ጳውሎስ ስጦታውን ለማመልከት በዘጠኝ የተለያዩ ቃላት ቢጠቀምም፥ ዳሩ ግን ከሁሉም በላይ የተገለገለበት «ጸጋ» በሚባለው ቃል ነበር። መስጠት በመሠረቱ ሌሎችን የሚረዳ አገልግሎትና ጎብረትን የሚያሳይ (8:4) ቢሆንም፥ ዳሩ ግን የመመንጫው ምክንያት በልብ ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር ጸጋ ሊሆን ይገባል። ጳውሎስ ይህ የርዳታ አሰባሰብ የአሕዛቦች ዕዳ መቅረፊያና (ሮሜ 15:27) የክርስቲያናዊ ሕይወታቸው ፍሬ (ሮሜ 15:27) ፍሬ እንደ ሆነ ቢያውቅም በሌላ በኩል ደግሞ ከዚህም የላቀ ምክንያት እንደ ነበረው ተረድቶ ነበር፤ ከሁሉም በላይ የእግዚአብሔር ጸጋ በሰው ልብ ውስጥ የመሥራቱ ውጤት መሆኑን ያምንበት ነበር።

ስለዚህ ክርስቲያኖች ከልብ መስጠት ከመቀበል ይልቅ የተባረከ መሆኑን አምነው፥ ወደ መስጠት ጸጋ በሚገቡበት ጊዜ አስደናቂ ነገር ይሆናል። ጥያቄው ግን «በጸጋ መስጠትን» እየተለማመድን መሆኑን እንዴት ልናውቅ እንችላለን? የሚለው ነው። ጳውሎስ ስጦታችን በጸጋ የተነቃቃ ለመሆኑ ማስረጃ የሚሆኑ ምልክቶች እንዳሉ አመልክቷል።

በሁኔታዎች ሳንገደብ ስንሰጥ (2ኛ ቆሮ. 8:1-2)

ጳውሎስ በምሳሌነት የጠቀሳቸው የመቄዶንያ አብያተ ክርስቲያናት፥ የራሳቸው የሆኑ ከፍተኛ ችግሮች ቢኖሩባቸውም፥ ዳሩ ግን በልግስና ለመስጠት ወደ ኋላ አላሉም ነበር። «በብዙ መከራ ተፈትነው» (ቁ. 2) ነበር እንጂ፥ እንዲሁ በ«መከራ» ውስጥ ብቻ ያለፉ አልነበሩም። በከፍተኛ ድህነት ማለትም «በመናጢነት» ደረጃ ላይ ነበሩ። በዚህ ሥፍራ የተጠቀሰው ቃል ምንም ነገር የሌለውንና ለወደፊትም ምንም ነገር የማግኘት ተስፋው የመነመነን ለማኝ የሚገልጽ ነው። ይህ አስቸጋሪ ሁኔታቸው የመነጨው ምናልባትም ክርስቲያን በመሆናቸው የተነሣ፥ ከሥራቸው በመፈናቀላቸው ወይም ከጣያት አምልኮ ጋር ለመተባበር ባለመፈለጋቸውና ከንግድ ማጎበራት በመገለላቸው ምክንያት ሊሆን ይችላል።

ይሁንና የነበሩባቸው ሁኔታዎች ከመስጠት አላቀቡዋቸውም ነበር። እንዲያም፡ በደስታና በልግስና ሰጡ። ማንኛውም ኮምፒውተር ይህንን የሚከተለውን አስደናቂ ስሌት ሊገነዘብ አይችልም፡- ትልቅ መከራና ጥልቅ ድህነት ሲደመር ጸጋ ለ ብዙ ደስታና ብዙ ልግስና! ይህም በጳውሎስ አገልግሎት ውስጥ የነበረውን የተቃራኒ ነገሮች ዝርዝር ያስታውሰናል፡- «ድሆች ስንሆን ብዙዎችን ባለጠጎች እናደርጋለን?» (6:10)። በተጨማሪም የመገናኛው ድንኳን (ዘጸ. 35:5-6) እና ቤተ መቅደሱ (1ኛ ዜና 29:6-9) በተሠሩ ጊዜ የተሰጡትን የልግስና ስጦታዎች ያስታውሰናል።

አንተም የእግዚአብሔርን ጸጋ በሕይወትህ ውስጥ እስከ ተለማመድህ ድረስ ለሌሎች ለመስጠት አስቸጋሪ ሁኔታዎችን ማመካኛ አድርገህ አትጠቀምባቸውም። ለነገሩማ እንዲያውስ ሁኔታዎች የመስጠት አገልግሎታችንን ያበረታቱበት ወቅት ጨርሶ ይኖር ይሆን? በመጀመሪያው የመጋቢነት አገልግሎቴ ወቅት፡ አዲስ ቤተ ክርስቲያን ማነጽ በጣም ያስፈልገን ነበር፤ ዳሩ ግን አንዳንድ ሰዎች «ከኢኮኖሚው ሁኔታ» የተነሣ ተቃወሙት። በዚያን ወቅት የብረትና የሌሎችም ፋብሪካዎች ሥራቸውን በአድማ ለማቆም የተነሣሡበት ነበር። በተጨማሪም የባቡር ሐዲዶችና የነዳጅ ማደያዎችም ችግር ፈጥረው ነበር ...ስለሆነም ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ የማይቻል ይመስል ነበር። ዳሩ ግን «በጸጋ መስጠት»ን የሚያምኑ በቂ ሰዎች ስለ ነበሩ፡ ቤተ ክርስቲያኗ አዲስ ሕንፃ ለማሠራት ቻለች - ያንን ሁሉ የኢኮኖሚ ችግር በመወጣት! በጸጋ መስጠት ማለት በሁኔታዎች ሳይገደቡ መስጠት ማለት ነው።

በፍላጎት ስንሰጥ (2ኛ ቆሮ. 8:3-4)

በልግስና መስጠትና ደግሞም ያለ ፍላጎት መስጠት፡ ሁለቱም ይቻላሉ። አንድ ቆንቋና ምዕመን፡ «ሰባኪው እስኪጎዳኝ ድረስ መስጠት እንዳለብኝ ይናገራል፤ ለእኔ ግን፡ ስለ መስጠት ማሰቡ ራሱ ይጎዳኛል» እስከ ማለት መድረሱ ይነገራል። የመቂዶንያ አብያተ ክርስቲያናት፡ እንደ ቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን መቀስቀስ ወይም ማስታወስ አላስፈለጋቸውም። እንዲያውም ከሚሰባሰበው ገንዘብ ውስጥ ከፍተኛውን ድርሻ ለማዋጣት ፈቃደኞች ነበሩ። ይህም ዕድል እንዲሰጣቸው እስከ መማጸን ደርሰዋል። ለመሆኑ አንድ ክርስቲያን ስጦታውን ሌላው እንዲቀበለው እስከ መለመን የደረሰበት ሁኔታ ስንት ጊዜ አጋጥሞህ ይሆን?

ስጦታቸው ፈቃደኝነትና ግብታዊነት የሚታይበት ነበር። የጸጋ እንጂ፥ ከመገደድ የተነሣ የተፈጸመ አልነበረም። ለልግስናው የተሸቀዳደሙት የእግዚአብሔርን ጸጋ ስለ ተለማመዱና ለመስጠት ስለፈለጉ ነበር። ጸጋ ከኃጢአት ማንጸት ብቻ ሳይሆን፥ ከራሳችንም ያነጻናል። የእግዚአብሔር ጸጋ ልብህንና እጅህን ይፈታዋል። የምትሰጠውም በቀዝቃዛ የሂሳብ ስሌት ተመርተህ ሳይሆን፥ ዳሩ ግን ከሙቅ ልብ በሚመነጭ ሐሄት ነው።

እንደ ኢየሱስ ስንሰጥ (2ኛ ቆሮ. 8:5-9)

በአገልግሎትም ይሁን በመከራ፥ ወይም ራስን በመሠዋት ሁሉ አማኙ ሊከተለው የሚገባው ከሁሉም የላቀውን የኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌነት ነው። የኢየሱስ ክርስቶስን ፈለግ በመከተል የመቄዶንያ ክርስቶያኖችም ራሳቸውን ለእግዚአብሔርና ለሌሎች አሳልፈው ሰጥተዋል (ቁ. 5)። ራሳችንን ለእግዚአብሔር ከሰጠን፥ ንብረታችንን ለእግዚአብሔር መስጠቱ ብዙም አይከብደንም። እንዲሁም ራሳችንን ለእግዚአብሔር ከሰጠን፥ ለሌሎችም ደግሞ ራሳችንን እንሰጣለን። እግዚአብሔርን እየወደዱ የባልንጀራችንን ችግር ችላ ማለት የማይቻል ነገር ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱን ለእኛ ሲል ሰጥቶአል (ገላ. 1:4፤ 2:20)። እኛስ ራሳችንን ለእርሱ መስጠት የለብንም? የሞተልን ለራሳችን ሳይሆን፥ ዳሩ ግን ለእርሱና ለሌሎች እንኖር ዘንድ ነው (2ኛ ቆሮ. 5:15)።

የመቄዶናውያን ስጦታ፥ ልክ እንደ ክርስቶስ በፍቅር አነሣሽነት የተከናወነ ነበር (8:7-8)። ይህ በመንፈሳዊ በረከቶች ለበለጸጉት የቆሮንቶስ ሰዎች ምንኛ ተግሣጽ ነበር (1ኛ ቆሮ. 8:4-5)። እነርሱ ግን በመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ዙሪያቸውን ታጥረው ስለ ነበር፥ የመንፈስ ቅዱስን የጸጋ ስጦታዎችንም ሆነ በጸጋ ተነሣሥተው መለገስን ዘንግተው ነበር። የመቄዶንያ አብያተ - ክርስቲያናት «ጥልቅ ድህነት» (2ኛ ቆሮ. 8:2) ደርሶባቸው ሳለ፥ ዳሩ ግን አብዝተው ሊሰጡ ችለዋል። የቆሮንቶስ ሰዎች ግን በርካታ መንፈሳዊ ስጦታዎች ቢኖሯቸውም፥ ዳሩ ግን ተስፋ የሰጡትን ቃል ለመጠበቅና በሚሰበሰበው ገንዘብ ውስጥ የበኩላቸውን አስተዋጽኦ ለማበርከት ግድ የለሾች ነበሩ።

የመንፈሳዊ ስጦታዎችን አገልግሎት በልግስና ለማከናወን የመስጠት ተግባር ምትክ ሊሆን ይችላል ብለን ልንከራከር አይገባም። «በሰንበት ትምህርት ቤት ውስጥ ስለማስተምር፥ መስጠት አያስፈልገኝም» የሚለው ማመካኛ እንጂ፥ አጥጋቢ የማሳመኛ ነጥብ

አይደለም። ስጦታዎቹ በእርግጥም ስጦታዎች እንደ ሆኑ የሚያስብ ክርስቲያን ምን ጊዜም የሚነሳው ለሌሎች ለመስጠት እንጂ በጌታ አገልግሎት ሽፋን «ልደበቅ» አይልም። እኔንም ቢሆን፤ አንዳንድ ሙሉ ጊዜያቸውን ለጌታ አገልግሎት በማዋላቸው፤ ለመስጠት እንደማይገደዱ በመግለጽ የተከራከሩኝ መጋቢዎችና ሚሲዮናውያን አጋጥመውኛል። ጳውሎስ ከዚህ የሚቃረን አሳብ ነበረው፡ - ከእግዚአብሔር ዘንድ ግሩም ስጦታ ስለ ተሰጣችሁ፤ አብልጣችሁ ለመስጠት መሻት አለባችሁ።

ከዚህም ሌላ ጳውሎስ እንዲሰጡ ያዘዛቸው ራሱ እንዳልሆነ በግልጽ እንዲያውቁት ይጠነቀቅ ነበር። እንዲያውም የቆሮንቶስን ሰዎች አመለካከትና ከመቁዶንያ ሰዎች ጋር እያነጻጸረ ነበር። የመቁዶንያ ክርስቲያኖች የጌታን ምሳሌ እየተከተሉ መሆናቸውን በግልጽ መሰከረ፡ - ድሆች ሆነው ሳሉ ሰጡ። ከዚህም በመነሣት የቆሮንቶስ ሰዎች ጳውሎስን እንደሚወዱት ይናገሩ ስለ ነበር፤ በሚሰበሰበው ገንዘብ ውስጥ ተካፋይ በመሆን ፍቅራቸውን እንዲያረጋግጡለት ይጠይቃቸዋል። በጸጋ መስጠት የፍቅርን መኖር የሚያረጋግጥ ነው - ለክርስቶስ፤ ላገለገሉ የእግዚአብሔር ባሪያዎችና እኛ ልናቃልልላቸው የምንችለው ልዩ ችግር ላለባቸው ሰዎች ያለንን ፍቅር የምናሳይበት ነው።

በመጨረሻም፡ ስጦታቸው እንደ መሥዋዕትነት የሚቆጠር ነበር (ቁ. 9)። ኢየሱስ ባለጸጋ የሆነው በምን መንገዶች ነበር? በመሠረቱ ዘላለማዊ አምላክ እንደ መሆኑ፤ በስብዕናው ባለጸጋ ነበር። የነገሥታት ንጉሥና የጌቶች ጌታ እንደ መሆኑ፤ ባሉት ነገሮችና ባለው ሥልጣን ባለጸጋ ነበር። ማንኛውንም ነገር ለማድረግ ስለሚችል፤ በኃያሉ ባለጸጋ ነበር። ይሁንና እነዚህም ሆኑ ሌሎችም አያሌ ብልጽግናዎች እያሉት ድሀ ሆነ።

የአንቀጹ የጊዜ አመልካች እንደሚያሳየው፤ በዚህ ሥፍራ ድህነት የተባለው ሥጋ መልበሱ፤ በቤተሉም መወለዱ ነው። ራሱን ወደ ሰው ደረጃ ዝቅ አደረገና ሰብዓዊ ባሕርይ ተላበሰ። ባሪያ ለመሆን ዙፋኑን ለቆ መጣ። ያለውን ነገር ሁሉ ወደ ጎን ስለ ተወ፤ ራሱን የሚያስጠጋበት ስፍራ እንኳ አልነበረውም። ከሁሉም በላቀው ጉስቁልና ውስጥ ያለፈው፤ ስለ እኛ በመስቀል ላይ እንደ ኃጢአተኛ በተቆጠረ ጊዜ ነበር። ገሃነመ እሳት ዘላለማዊ የድህነትና የጉስቁልና ስፍራ በመሆኑ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ የድሆች ሁሉ ድሀ ሆነ።

ለምን ይህን አደረገ? እኛ እንበለጽግ ዘንድ ነው! ይህም ኢየሱስ ክርስቶስን ከማግኘታችን በፊት ድሆችና ሙሉ ለሙሉ ጎስቋሎች እንደ ነበርን ያመለክታል። ይሁንና አሁን በእርሱ ሰላመንን፤ የብልጽግናዎቹ ሁሉ ተካፋዮች ሆነናል! አሁን የእግዚአብሔር ልጆች ከሆንን፤ «የእግዚአብሔር ወራሾች ነን፤ ከክርስቶስ ጋር አብረን ወራሾች ነን» (ሮሜ 8: 17)። ይህ እውነት ሆኖ ሳለ፤ እንዴት ለሌሎች ከመስጠት እንቆጠባለን? እኛን ለማበልጸግ እርሱ ድሀ ሆነ። ሲበዛ ድሀና ጎስቋላ ቢሆኑ፤ የመቄዶንያ አብያተ ክርስቲያናት የእርሱን ፈላጊ በመከተል አብዝተው እንደ ሰጡ፤ እኛስ ምሳሌነቱን ልንከተል አንችልም ይሆን? በፈቃደኝነት ስንሰጥ (2ኛ ቆሮ. 8: 10-12)

ቃል ኪዳን በመግባትና የተገባውን ቃል ከተግባር ላይ በማዋል መካከል ትልቅ ልዩነት አለ። የቆሮንቶስ ሰዎች ከአንድ ዓመት በፊት በልዩው የርዳታ አሰባሰብ ውስጥ የበኩላቸውን ድርሻ እንደሚያበረክቱ ለቲቶ በትምክህት ተናግረው፤ ዳሩ ግን ቃላቸውን አላከበሩም ነበር (ቁ. 6)። ጳውሎስ ከቁጥር 10-12 በፈቃደኝነት ላይ ትኩረት እንዳደረገ ልብ በል። በጸጋ የመስጠት ተግባር ከልብ መመንጨት አለበት እንጂ፤ በግድ ወይም በጉልበት የሚከናወን አይደለም።

በአገልግሎት ላይ ባሳለፍኋቸው ዓመታት ውስጥ ብዙ ልመናዎች ታግሼአለሁ። ለማመን ስለሚያዳግቱ የድህነት ታሪኮች አሳዛኝ ገጽታም ሰምቻለሁ። ገንዘቤን እንዳካፍል ሁኔታዎችን ለማመቻቸት በቀረቡልኝ የተለመዱ የማታለያ ዘዴዎችም ለመሳቅ ተገድጿለሁ። ተግሣጽ፤ አሳፋሪ ሁኔታና ዛቻም ሳይቀር ተሰንዝሮብኛል፤ ዳሩ ግን ከእነዚህ ዘዴዎች አንዳቸውም ከዕቅዴ በላይ እንድሰጥ አላነሣሉኝም። እንዲያውም፤ የገንዘብ ፈላጊዎቹ ዓለማዊ አቀራረብ ስላሳዘነኝ፤ ከዕቅዴ በታች የሰጠሁባቸው ጊዜያትም ነበሩ። (ዳሩ ግን ከተንዛዛ የልመና ተግባር የተነሣ፤ በመበሳጨቱ፤ ለመስጠት ያቀደውን መከልከል ብቻ ሳይሆን፤ ከሙዳይ ምፅዋቱ ገንዘብ ቀምቶ መውሰዱን እንደ ተናገረው ማርክ ትዋይን ዓይነት የሚያስገርም አላደረግሁም!)

መፍቀድና ማድረግ ጎን ለጎን የሚሄዱ ስለ ሆኑ፤ እዚህ ላይ መደናገር የለብንም። ለመስጠት ያለው ፈቃደኝነት እውነተኛና በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ የሚገኝ ከሆነ፤ «በተግባር መገለጹ» የማይቀር ነው (ቁ. 11፤ ፊልጵ. 2: 12-13)። ጳውሎስ ፈቃደኝነት የማድረግ ምትክ ነው በማለት አልተናገረም፤ አይደለምም። ዳሩ ግን

ስጦታችን በጸጋ የተነሣ ከሆነ፤ ስለ ተገደድን ሳይሆን፤ በፈቃዳችን እንሰጣለን።

እግዚአብሔር የሚመለከተው «የልብን ስጦታ» እንጂ «የእጅን ስጦታ» አይደለም። ልብ ብዙ ለመስጠት ቢፈልግና ዳሩ ግን ይህንኑ ለማድረግ ባይችል፤ እግዚአብሔር ሁኔታውን ተመልክቶ በዚያው መሠረት ይመዘግባል። ዳሩ ግን እጅ ልብ ሊሰጥ ከሚፈልገው በላይ ቢሰጥ፤ እጅ የሰጠው ገንዘብ ምንም ያህል ቢበዛ፤ እግዚአብሔር የሚመዘግበው በልብ ውስጥ የተቀመጠውን ነው።

አንድ ወዳጄ ለሥራ ወደ ሌላ አገር ሊሄድ ተነሥቶ ነበርና ወደ ቤተ ክርስቲያን ከመሄዳቸው በፊት ባለቤቱ ለቤት ወጪ የተወሰነ ተጨማሪ ገንዘብ እንደምትፈልግ አስታወሰችው። እርሱም ልክ መባው ሊሰበሰብ ሲል፤ የተወሰነ ገንዘብ ከእጁ ላይ ጣል አደረገ፤ እርሷም የሰጣት ለሳምንታዊው የመባ አስተዋፅኦ ስለ መሰላት፤ በመባ መሰብሰቢያው ሙዳይ ውስጥ ጨመረችው። ዳሩ ግን ያ ገንዘብ ለሳምንቱ የሰጣት የቤት ወጪ ነበር።

ወዳጄም «የሰጠው ለጌታ ነውና እርሱም መዘግቦ ያቆየዋል» አለ።

መጋቢያቸው ግን፤ «ምን ያህል ለመስጠት ወስናችሁ ነበር» ሲል ጠየቀ። ቁጥሩን ነገረው።

መጋቢውም «እንግዲህ እግዚአብሔር የመዘገበው ይህንኑ ይሆናል፤ የልባችሁን መሻት አይቶአልና» በማለት መለሰ።

እግዚአብሔር የሚመለከተው የምንሰጠውን ሳይሆን፤ የምንሰጠውን መጠን ነው። ከላገስነው በላይ ልንሰጥ የምንችል ብንሆንና ዳሩ ግን ባናደርገው፤ እግዚአብሔር ያንን ያያል። የበለጠ ለመስጠት ፈልገን ባይሞላልን ደግሞ ያንኑ ይመለከታል። ባለን አቅም በፈቃደኝነት ስንሰጥ፤ በጸጋ መስጠትን እየተለማመድን ነው ማለት ነው።

በእምነት ስንሰጥ (2ኛ ቆሮ. 8: 13-24)

ጳውሎስ ድሀው ይበለጽግ ዘንድ ሀብታሙ እንዲደኽይ እየተናገረ አልነበረም። አንድ ክርስቲያን የሌላውን ሰው ዕዳ ለመክፈል ብሎ ለራሱ በዕዳ ውስጥ ቢዘፈቅ ይኼ አዋቂነት አይሆንም - የገባበትን ዕዳ መልሶ ለመክፈል እስካልቻለ ድረስ ስህተት ፈጽሟል። ጳውሎስ በሂደቱ ሁሉ ውስጥ «ሚዛናዊነትን» ይሻል፡- አሕዛብ በአይሁዶች አማካይነት በመንፈሳዊ ሀብት ስለ በለጸጉ፤ አይሁዶችም በተራቸው በቁሳዊ ነገሮች በአሕዛብ መበልጸግ ነበረባቸው (ሮሜ 15: 25-28 ተመልከት)።

በተጨማሪም፡ በወቅቱ በይሁዳ የሚገኙት አብያተ ክርስቲያናት በጭቆና ቀንበር ሥር ወድቀው ሳለ፡ የአሕዛብ አብያተ ክርስቲያናት ግን በቁሳዊ ሀብት በልጽገው ነበር። ያ ሁኔታ አንድ ቀን ሊለወጥ ይችላል ነበር። የአይሁድ አማኞች አሕዛብን የሚረዱበት አንድ ወቅት ወደ ፊት ሊከሰት ይችላል።

ዳሩ ግን ይህን ሁኔታ የሚያስተካክለው ማነው? እግዚአብሔር ነው! ይህን ለማብራራት ጳውሎስ የመናን ተአምርና መመሪያ በመጥቀስ በምሳሌነቱ ተጠቅሞበታል (ዘጸ. 16: 18)። አይሁዶች በየዕለቱ የቱንም ያህል መና ቢሰበሰቡም፡ ዳሩ ግን ለሁሉም የሚያስፈልጋቸውን ያህል ያገኙ ነበር። መናውን ለማከማቸት የሚሞክሩ ሰዎች ቢኖሩ እንኳን ይህን ለማድረግ እንደማይቻል ተረድተው ነበር። መናው አንድ ቀን ካደረ ይበሰብስና ይሸት ነበር (ዘጸ. 16: 20)። ትምህርቱ ግልጽ ነው፡- የሚያስፈልግህን ያህል ሰብስብ፤ የሚችሉትን ያካፍሉ፤ የእግዚአብሔርን በረከቶች ለማከማቸት አይሞክሩ። እግዚአብሔር እርሱን ከተማመኑና ቃሉን ከጠበቅህ፡ በችግር ውስጥ እንዳትወድቅ ይጠነቀቅልሃል።

ለመስጠት የሚያነሣሣን በሕይወታችን ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር መንፈሳዊ በረከት ሲሆን፡ ዳሩ ግን ለመስጠት መለኪያ የሚሆን የእግዚአብሔር ቁሳዊ በረከት ነው። ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ሰዎች በጻፈው በመጀመሪያ ደብዳቤው፡ «ከእናንተ እያንዳንዱ በየሳምንቱ በፊተኛው ቀን እንደ ቀናው መጠን እያስቀረ በቤቱ ያስቀምጥ» (1ኛ ቆሮ. 16: 2) በማለት አሳቡን በግልጽ አካፍሏቸዋል። በጸጋ የመስጠቱ ተግባር በአሥራት (ከ10 እጅ አንድ እጅ) ስለማይወሰን፡ ጳውሎስ ምንም የሒሳብ ስሌት መመሪያ ለማስቀመጥ አልሞከረም። በጸጋ መስጠት እንዴት እንደምንሰጥ የምንወስነው እንጂ በሕግ መልክ የሚደነገግ አይደለም። በጸጋ መስጠት እንችላለን ብለን በሕሊናችን በምናሰላው የገንዘብ መጠን ምን ጊዜም አይረካም።

«የገቢያችንንና ወጪያችንን ሚዛናዊነት» የሚጠብቀው እግዚአብሔር ስለ ሆነ፡ ጳውሎስን ከኮሚኒዝም ጋር የተመሳሰለ ትምህርት ስለ ማስተማሩ አንወቅሰውም። እንዲያውም፡ 2ኛ ቆሮንቶስ 8: 13 ኮሚኒዝምን በቀጥታ የሚቃወም ክፍል ነው። «ኮሚኒዝም» የሚባለው የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ሁኔታ (የሐዋ. 2: 44-47፤ 4: 32-37) ዛሬ ከሚታወቀው ኮሚኒስታዊ የፖለቲካና የኢኮኖሚ ዘይቤ ጋር ምንም ዝምድና የለውም። የጥንቱ ክርስቲያኖች (እንደ ዛሬዎቹ

በርካታ ክርስቲያኖች) የነበራቸውን ነገር በፈቃዳቸው ለሌሎች አካፈሉ እንጂ፤ ሰዎች በዚህ ተግባር ላይ እንዲሳተፉ አላስገደዱዋቸውም። ዕቅዱም ራሱ ጊዜያዊ ነበር፤ ጳውሎስ በወቅቱ ችግር ላይ የነበሩትን ክርስቲያኖች ሁኔታ ለማሻሻል የተለየ የርዳታ ገንዘብ አሰባስቦ የመውሰዱ እውነታ፤ ዕቅዱ በኋለኞቹ የክርስቲያን ትውልዶች እንዲዘወተር ታስቦ እንዳልተደረገ የሚያረጋግጥ ነው።

በጸጋ መስጠት የእምነት ጉዳይ ነው፡- የሌሎችን ጉድለት በምናሟላበት ጊዜ እግዚአብሔር የእኛንም ጉድለት እንደሚያሟላልን እናምናለን - እንታዘዘዋለንም። አይሁዶች በየቀኑ መና ይሰበሰቡ እንደነበር እኛም «የዕለት እንጀራችንን» እንዲሰጠን በእግዚአብሔር ላይ መደገፍ አለብን (ማቴ. 6: 11)። እግዚአብሔር የሚሰጠንን ነገር ማባከንም ሆነ ማከማቸት የለብንም። በእግዚአብሔር ፈቃድ መቆጠቡ ትክክል ነው። (አይሁዶች ዓርብ ዕለት የወረደውን መና ለሰንበት ዕለት (ቅዳሜ) ይቆጥቡ ነበር፤ መናውም አይበሰብስም ነበር [ዘጸ. 16: 22-26]።) ዳሩ ግን ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ ሆነን የምናከማቸው ሀብት ይጎዳን እንደሆነ እንጂ አይጠቅመንም (ያዕ. 5: 1-6 ተመልከት)።

ጳውሎስ ከቁ. 16 ጀምሮ፤ ዋነኛውን መንፈሳዊ መመሪያ መስጠቱን በመግታት፤ ልዩ መዋጮው ስለሚሰበሰብበት ሁኔታ አንዳንድ ተግባራዊ ምክሮችን ወደ መስጠቱ ይመለሳል። በጸጋ መስጠት በእምነት መስጠት መሆኑ እውነት ሆኖ ሳለ፤ በጸጋ መስጠት በዘፈቀደ መስጠት እንዳለሆነም እውነት ነው። ለሌሎች የሚያካፍለው ክርስቲያን፤ የሚሰጠው ነገር በታማኝነት መከናወኑን ማረጋገጥ አለባቸው።

እኔም ለዓመታት ያህል ምዕመናን ታማኝ ለሆኑት የእግዚአብሔር አገልጋዮች ድጋፍ እንዲያደርጉ ለማበረታታት ሞክረአለሁ። በዚያው መጠን ታማኝነት ለሚጎድላቸው ድርጅቶች ምዕመናን እርዳታ እንዳያደርጉ አስጠንቅቄአለሁ። ዳሩ ግን ማስጠንቀቂያዬን ችላ ብለው የሰጡት አንዳንዶቹ፤ ከጥቂት ወራት በኋላ ወደ እኔ መጥተው፤ «ለዚያ ድርጅት ቼክ ልኬ ነበርና አሁን ግን መታለፌን ተረድቻለሁ» ይሉኛል። እኔም ተከዝ ብዬ፤ «እንዳታደርጉት አስጠንቅቄአችሁ ነበር» እላለሁ።

«እንግዲህ፤ ጌታ ልቤን ያውቀዋል፤ ገንዘቡ ቢባከንም ቅሉ፤ ትርፌን በመንግሥተ ሰማይ አገኘዋለሁ» ሲሉ ይከራከሩኛል።

በጸጋ መስጠት ማለት በሞኝነት መስጠት ማለት አይደለም። በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንኳ፤ የመዋዕለ-ንዋይ ጉዳይ የሚያከናውኑ ሰዎች የተወሰኑ ብቃቶች ቢኖሯቸው መልካም ነው። ጳውሎስ የ«ሃይማኖታዊ ሌብነት»ን ዝና ስላልፈለገ፤ ከእጁ የገባውን የአደራ ገንዘብ በጥንቃቄ ስለሚይዝበት ሁኔታ በብርቱ ይጨነቅበት ነበር። በመሆኑም በሚሰበሰበው መዋጮ ውስጥ አስተዋጽኦ ያደረጉ አብያተ ክርስቲያናት የተወሰኑ ወኪሎች ከእርሱ ጋር እንዲሄዱ ያስመርጥ ስለ ነበር፤ ሁሉም ነገር በታማኝነት፤ በአግባብና በሥርዓት ይፈጸም ነበር።

በመጋቢት ባገለገልሁበት ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከሚገኙ የሰንበት ትምህርት ክፍሎች በአንድኛው፤ አንድ ወጣት ምጽዋቱን ሲሰበሰብ፤ ሲቆጥር፤ ብሉም አሁንም ራሱ ሲመዘግብና ከዚያም ወደ ሰንበት ትምህርት ቤት ቢሮ ሲወስድ ታዝቤአለሁ። በመሆኑም ለማስፈራራት ብዬ ሳይሆን፤ አንድ ሰው የከሰሰው እንደ ሆነ አደገኛ ሁኔታ እንደሚደርስበት ገለጽሁለት፡- ገንዘቡን በታማኝነት ስለ ማስረከቡ ሊያረጋግጥ የሚችልበት መንገድ ወይም ምስክር የለውምና! እኔም «በበኩሌ አምንሃለሁ፤ ዳሩ ግን ሊከታተሉህና የትችት ቀዳዳ ሊያገኙብህ የሚችሉትን ሰዎች አላምናቸውም» አልሁት። ሰውየው አሳቤን ተቀብሎ በመጠቀም ፈንታ፤ በጣም ተቆጣና ቤተ ክርስቲያኒቱን ጥሎ ሄደ።

በየትኛውም መንፈሳዊ ዘርፍ - አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን፤ የሚሲዮን ድርጅት፤ የወንጌላውያን ስብሰባ ውስጥ የሚገኙ ወንድሞችና እህቶች፤ የእግዚአብሔርን ገንዘብ የሚይዙ ከሆነ፤ የሚከተሉት ባሕርያት ሊኖሯቸው ይገባል።

1. ከእግዚአብሔር የተሰጠ የማገልገል መሻት (2ኛ ቆሮ. 8፡16-17)። ጳውሎስ ቲቶን አላዘዘውም፤ ወጣቱ በልዩ መዋጮው ውስጥ የማገልገል መሻት በልቡ ውስጥ አድሮ ነበር። ሆኖም ግን ብዙውን ጊዜ በአጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ እንደሚታየው፤ በዚህ መስመር ጌታን የማገልገል እውነተኛ መሻት የሌላቸው ሰዎች በመዋዕለ-ንዋይ ኮሚቴ ውስጥ ይሰማሉ። ከሁሉም በላይ፤ የጌታን ገንዘብ የሚይዝ ሰው ከእግዚአብሔር አሳብ ጋር የሚስማማ ልብ ሊኖረው ይገባል።

2. ለጠፉት ነፍሳት የሚሰማው ሸክም (2ኛ ቆሮ. 8፡18)። ይህ ወንድም ማን እንደ ነበር ባናውቅም፤ ዳሩ ግን ወንጌሉን የማጋራት ምስክርነት ስለ ነበረው እግዚአብሔርን እናመሰግናለን። ወንጌላዊ ሳይሆን ባለመቅረቱም፤ ቢያንስ በአብያተ ክርስቲያን አካባቢ፤ ነፍሳትን

ለማዳን ሸክም የሚሰማው በመሆኑ የሚታወቅ ነው። ዳሩ ግን በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ዕጩዎችን የሚመርጡ ኮሚቴዎች «ነፍሳት በመማረኩ» ረገድ መልካም ተሰጥኦ ያላቸውን ሰዎች፤ በወንጌል አገልግሎት ኮሚቴ ወይም በሚሲዮን ኮሚቴ ውስጥ ያስቀምጣሉ፤ እርግጥ ይህም ቢሆን ተገቢ ነው። ሆኖም ከእነዚህ መካከል አንዳንዶቹ በመዋዕለ-ንዋይ ኮሚቴ ወይም በንብረት ተቆጣጣሪ ቦርድ ውስጥ መግባት አለባቸው። ለምን? ቅድሚያ የሚሰጣቸውን ነገሮች ለማቃናት! ነፍሳትን ለመማረክ አገልግሎት የሚውል ወጪ ለመመደብ በጅ የማይሉ ኮሚቴዎች፤ ለሕንፃዎች ግንባታና ለቁሳቁስ መግዣ ከፍተኛ አገዝ ያዘለ ገንዘብ ሲመድቡ ተመልክቻለሁ።

አንድ ዕለት አንድ ተስፋ የቆረጠ ወጣት መጋቢ ምክር ጠይቆኝ ነበር። «የመዋዕለ-ንዋይ ኮሚቴዎችን ለመወሰን ድፍረት በማጣቱ እያሳሰበኝ ነው። የኢኮኖሚ ሁኔታ ማናቸውንም ወጪ ለመመደብ እጃቸውን አሥሮታል። ጨርሶ ገንዘብ አይደማቸውም - በባንክ ቤት ደግሞ ብዙ ትርፍ ገንዘብ አለን» በማለት አሜወተኝ። ከዚህ ኮሚቴ ጋር ተገናኝቼ ባላውቅም፤ ይሁን እንጂ ስለ እነዚህ ሰዎች አንድ ነገር ለመረዳት ችያለሁ። የጋጢአተኞችን ሰዎች ሸክም የመጋፋት ስሜት ሊኖራቸው ይገባል።

3. እግዚአብሔርን ለማስከበር መሻት (2ኛ ቆሮ. 8: 19)። ብዙውን ጊዜ የመዋዕለ-ንዋይ ዘገባዎች ቤተ ክርስቲያንን፤ ወይም የተለዩ የርዳታ ሰጪ ቡድኖችን እንጂ፤ እግዚአብሔርን አያስከብሩም። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሥራ ዘርፍ ውስጥ «ለዓለማዊና ለተቀደሰ» ተግባር ወይም «ለንግድና ለአገልግሎት» የሚባል ክፍፍል የለም። የምናደርገው ነገር ሁሉ ለጌታ «የተቀደሰ ሥራ» እና አገልግሎት ብቻ ነው። አንድ የቤተ ክርስቲያን መተዳደሪያ ደንብ፤ ዲያቆኖች (ወይም ሽማግሌዎች) «መንፈሳዊ ጉዳዮችን እንደሚይዙ» እና ንብረት ክፍሎች ደግሞ «ቁሳዊና የመዋዕለ-ንዋይ ጉዳዮችን እንደሚያከናውኑ» በሚናገርበት ጊዜ፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረት የሌለውን ገደብ ማበጀቱ ነው። ቤተ ክርስቲያን ልታደርግ የምትችለው ከሁሉም የላቀው ነገር በጥበብ ገንዘቧን ለመንፈሳዊ አገልግሎት ማዋል ነው።

እግዚአብሔር የሚሰጠንን ነገር እርሱ በሚፈልገው መንገድ በመጠቀም እናከብረዋለን። የቤተ ክርስቲያንን መዋዕለ-ንዋይ የሚቆጣጠሩ ሰዎች እግዚአብሔርን የማስከበር ተጨማሪ ሸክም

እስከሌላቸው፡ ብዙም ሳይቆይ ገንዘቡን የእግዚአብሔርን ስም በሚያስድብ መንገድ መጠቀሚያ ሊያደርጉት ይጀምራሉ።

4. በታማኝነት መልካምን ስም ማግኘት (2ኛ ቆሮ. 8:20-22)።
ጳውሎስ ከአብያተ-ክርስቲያናት የተወከሉትን ሰዎች በደስታ እንደ ተቀበለ ገልጸዋል። ምንም ዓይነት ነቀፋ እንዲሰነዘርበት አልፈለገም ነበር። «ጌታ እኛ የምንሠራውን ይመለከታል!» ማለቱ ብቻ በቂ አይደለም። ሰዎች የምንሠራውን ነገር ለማየት እንደሚችሉ መረዳት አለብን። ጄ. ቢ. ፊልጵስ ቁጥር 21ን በጥሩ ሁኔታ ተርጉመውታል፡- «በመዋጮው ክፍፍል ውስጥ ምንም ዓይነት ትችት እንዲነሣ አንፈልግም፤ እንዲሁም በእግዚአብሔር ፊት ብቻ ሳይሆን፤ በሰዎች ፊት ጭምር ሙሉ ለሙሉ ከነቀፋ ነጻ ለመሆን እንሻለን።»

በበኩሉ መልካም ስም ካለው ኮሚቴ ወይም ቦርድ፤ ወይም ድርጅት ጋር በሆነ መንገድ ኅብረት የማያደርገውን ክርስቲያን አገልጋይ ወይም ሚሲዮናዊ አልደግፍም። እንዲሁም የሒሳብ መዝገቡ ተመርምሮ ለረጂዎቹ ዘገባ የማይቀርብበትንም አገልግሎት አልደግፍም። ይህን ስል በግል የሚሠሩ ክርስቲያን አገልጋዮች ሁሉ ታማኞች አይደሉም ማለቱ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን የመዋዕለ-ንዋይ ድጋፋቸውን ከሚቆጣጠር ቦርድ ወይም ድርጅት ጋር ኅብረት ቢያደርጉ የበለጠ በአገልግሎታቸው ላይ መተማመን ይኖረኛል ማለቱ ነው።

በቁጥር 22 ላይ ትጋትን አስመልክቶ የተሰጠውን አጽንኦት አስተውል። መዋዕለ-ንዋይን ለመያዝ የሚያስፈልግ አንድ ነገር ቢኖር፤ ትጋት ነው። የገቢና ወጪን ወቅታዊ ዘገባዎች በትክክል ስለማያቀርቡትና «ምንም ጊዜ እንደ ሌላቸው» በማመካኘት፤ ዓመታዊ ዘገባዎችን በግድየለሽነት ስለሚያከናውኑ የቤተ ክርስቲያን ገንዘብ ያገኙ ብዙ ጊዜ ሰምቻለሁ። እንግዲህ በዚያ ክፍል ውስጥ ባይሠሩ ምንኛ መልካም ነበር!

5. ተባባሪ መንፈስ (2ኛ ቆሮ. 8:23-24)። ቲቶ ለዚህ አገልግሎት ልቡን መስጠት ብቻ ሳይሆን (ቁ. 16)፤ እንዴት መልካም «የቡድን አባል» መሆን እንደሚቻልም ያውቅ ነበር። ጳውሎስ ቲቶን «አብሮኝ የሚሠራ» በማለት ይጠራዋል። ቲቶ፤ ገና በመጀመሪያው ስብሰባ ላይ፤ «በዚህ ኮሚቴ ውስጥ እስካለሁ ድረስ፤ በሙሉ ድምፅ ድጋፍ የሚተላለፍ ውሳኔ አይኖርም» ሲል እንደሰማሁት የኮሚቴ አባል አልነበረም።

የመዋዕለ-ንዋይ ኮሚቴ አባላት የገንዘቡ ባለቤቶች አይደሉም፡- ገዝነቡ የጌታ ነው። ኮሚቴው ገንዘቡን በታማኝነትና በጥንቃቄ ለጌታ አገልግሎት ከማዋል የበለጠ ኃላፊነት የለውም። እንዲሁም ጳውሎስ ኮሚቴውን የአብያተ ክርስቲያናት ልዩ አገልጋዮች አድርጎ እንደ ተመለከተ ልብ በል። ይህ የተለየ «የርዳታ ገንዘብ» የአሕዛብ አብያተ-ክርስቲያናት በመተባበር ለሚያከናውኑት ተግባር የሚውል እንጂ፥ ጳውሎስና ተወካዮቹ የአብያተ ክርስቲያናት «መልእክተኞች» ከመሆን ውጪ፥ ውሳኔ የሚሰጡ አልነበሩም። «ለተለየ ተልዕኮ የተላከ - ሐዋርያ» የሚለውን ቃል የሚተካልን የግሪኩ ቃል «አፖስቶሎስ» የሚል ነው። እነዚህ ራሳቸውን የሰጡ ክርስቲያኖች፥ ለአብያተ ክርስቲያናት ሥራቸውን በታማኝነትና በሰኬታማነት ማከናወንን ግዴታቸው መሆኑን አምነው ተቀብለውት ነበር።

በጸጋ መስጠት ደስ የሚያሰኝ ልምምድ ነው። «በእምነት አማካኝነት በጸጋ» መስጠትን ስትለማመድ (ልክ በዳኑበት መንገድ - ኤፌ. 2፡8-9)፥ ከነገሮችና ከሁኔታዎች በሚያስደንቅ ሁኔታ ነጻ መውጣት ትጀምራለህ። ለነባራዊ ሁኔታዎች ተገዢ በመሆን ፈንታ፥ አዳዲስ እሴቶችንና ቅድሚያ የሚሰጣቸውን ጉዳዮች ወዲያውኑ የመፈጸም ልምድ ታዳብራለህ። ከእንግዲህም ሕይወትን ወይም ሌሎች ሰዎችን በገንዘብ ወይም በንብረት ላይ ተመሥርተው አትለካም። ገንዘብ ከሁሉም የሚልቀው የሰኬታማነት መለኪያ ቢሆን ኖር፥ ኢየሱስ ድሀ ስለ ነበር፥ ከውዳቂዎች በተቆጠረ ነበር!

በጸጋ መስጠት ሌሎችን የማበልጸጉን ያህል አንተንም ያበልጽጋል። በጸጋ መስጠት ይበልጥ ኢየሱስ ክርስቶስን እንድትመስል ያደርግሃል። በጸጋ የመስጠትን ደስታ ተረድተኸው ይሆን?

የመስጠት ጸጋ - ክፍል 2

2ኛ ቆሮንቶስ 9

እኛ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር አብዝቶ ከሰጠን በኋላ፥ ለሌሎች ለመስጠት የሚገፋፋን ሌላ ሰው መፈለጋችን ግራ የሚያጋባ ነገር ነው። እግዚአብሔር የቆሮንቶስን ሰዎች በድንቅ ሁኔታ ቢያበለጽጋቸውም፥ ዳሩ ግን ያላቸውን ነገር ለሌሎች ለማካፈል ያመነቱ ነበር። በጸጋ መስጠትን አልተለማመዱም ነበርና ጳውሎስ ይህንኑ አሳብ ለእነርሱ ማብራራት ነበረበት። ጳውሎስ በጸጋ መስጠትን ከገለጸላቸው በኋላ፥ በልዩ መዋጮው ውስጥ አስተዋጽኦ እንዲያደርጉ ሊያነሣላቸው ይሞክራል። ይህንንም ያደረገው በጸጋ ከመስጠት ጋር የተያያዙትን አምስት ማበረታቻዎች (መጽናኛዎች) በማቅረብ ነው።

ያንተ መስጠት ሌሎችንም ያነሣላቸዋል (2ኛ ቆሮ. 9: 1-5)

ክርስቲያኖች ለክርስቶስ በምናቀርበው አገልግሎት እርስ በርስ መወዳደር ባይኖርብንም፥ ጳውሎስ «ለፍቅርና ለመልካም ሥራ እንድንነቃቃ እርስ በርሳችን እንተያይ» (ዕብ. 10:24) እንዳለው ልንፈጽም ይገባል። እግዚአብሔር በሌሎች አማኞች ውስጥና በእነርሱም በኩል የሚሠራውን ነገር ስንመለከት፥ እኛም በበለጠ ለማገልገል መጣጣር አለብን። በሥጋዊ አድራጎት ኩረጃና በመንፈሳዊ ሕይወት ቅጂ መካከል እስከዚያ ልዩነት እንደሌለ ልንገነዘብና በዚህም በኩል ጥንቃቄ ልናደርግ ይገባል። በመሆኑም ቀናተኛ ክርሲትያን ቤተ ክርስቲያንን ለማነቃቃትና ምዕመኑንም ለጸሎት፥ ለሥራ፥ ለምስክርነትና ለስጦታ ለማንሣሣት መሣሪያ ሆኖ ሊያገለግል ይችላል።

የሚያስገርመው ነገር ግን የሚከተለው ነው፡ - ጳውሎስ የመቄዶንያን አብያተ ክርስቲያናት ለማበረታታት በቆሮንቶስ ሰዎች ቅንዓት ተጠቅሞ ነበር፤ ግን አሁን ደግሞ የቆሮንቶስን ሰዎች ለማበረታታት በመቄዶንያ ሰዎች ይጠቀማል። ከአንድ ዓመት በፊት፥ የቆሮንቶስ ሰዎች በመዋጮው ውስጥ ተካፋይ እንደሚሆኑ በከፍተኛ ፍላጎት ገልጠውለት ነበር፤ ከዚያ በኋላ ግን ምንም አላደረጉም ነበር። የመቄዶንያ ሰዎች ደግሞ የበኩላቸውን አስተዋጽኦ አበርክተው ነበርና

ጳውሎስ ስለ ቆሮንቶስ ሰዎች የተናገረው ትምክህት ከንቱ እንዳይሆንበት ሠጋ።

ስለ ሆነም የቆሮንቶስ ሰዎች በመዋጮው አሰባሰብ ውስጥ የድርሻቸውን እንዲወጡ ያነቃቋቸው ዘንድ፡ ጳውሎስ ቲቶንና ሌሎች ወንድሞችን ወደ ቆሮንቶስ ላከ። ከገንዘቡ ይልቅ እጅግ የሚልቀው፡ በሕይወታቸው ውስጥ ላለው የእግዚአብሔር ጸጋ ምላሽ በመስጠት ያላቸውን በሚያካፍሉበት ጊዜ ቤተ ክርስቲያኗ የምታገኘው መንፈሳዊ በረከት ነበር። ጳውሎስ አስተዋጽኦውን ስለሚያሰባስቡበት ሁኔታ ለቤተ ክርስቲያኒቱ አስቀድሞ ስለ ጻፈ (1ኛ ቆሮ. 16፡1-4)፡ ለመዘግየታቸው የሚያመካኙበት ነገር አልነበራቸውም። ጳውሎስ ባለቀ ሰዓት ላይ ተሰብስበው ችግር የሚፈጥሩ መዋጮዎች እንዳይኖሩ ሲል፡ እርሱና «የመዋዕለ-ንዋይ ኮሚቴው» በሚደርሱበት ጊዜ ሁሉም ነገር ተሰናድቶ እንዲጠብቀው ይፈልግ ነበር።

ጳውሎስ ለማስወገድ የፈለገው ነገር ምን ነበር? የፈለገው መዋጮው ካልተሰናዳ በራሱና በቤተ ክርስቲያን ላይ የሚደርሰውን ኅፍረት ለማስወገድ ነበር። በይበልጥም ኅፍረቱ ያሳሰበው ከመቄዶንያ አብያተ ክርስቲያናት ዘንድ ተውክለው ከልዩ ኮሚቴው ጋር የሚሄዱ በርካታ ሰዎች በመኖራቸውም ጭምር ነበር (የሐዋ. 20፡4 ተመልከት)። ጳውሎስ ስለ ቆሮንቶስ ሰዎች ለመቄዶናውያን ተናግሮ ስለ ነበር የነገራቸው ነገር ከንቱ ሆኖ እንዳይቀር በእርግጥም ፍርሐት ገብቶት ነበር።

ጳውሎስ ሰዎች ለመስጠት ቃል እንዲገቡ መጠየቅን፡ ስህተት ወይም መንፈሳዊነት የጎደለው ተግባር አድርጎ ያልተመለከተ ይመስላል። እያንዳንዳቸው ምን ያህል መስጠት እንደሚገባቸው አልተናገራቸውም፤ ዳሩ ግን የተስፋ ቃላቸውን መፈጸማቸውን ይጠብቅ ነበር። አንድ ሰው ለቤቱ ስልክ ሲያስገባ፡ በየወሩ የተወሰነ ገንዘብ ለመክፈል ቃል ይገባል። እንደ ስልክ፡ መኪናና የዱቤ መውሰጃ መዝገብ ለመሳሰሉ ነገሮች ገንዘብ ለመስጠት ቃል መግባቱ ተቀባይነት ካለው፡ ለጌታም ሥራ ቃል የምንገባው ቅሬታ የሚያሳድርበት ምክንያት አይኖርም።

ጳውሎስ ስለ መዋጮው ሲጽፍ ምን እንዳለ ተመልከት። ይህ «ለቅዱሳን የሚሆን አገልግሎት» ነበር። እንዲሁም ደግሞ ስጦታው «በረከት» (2ኛ ቆሮ. 9፡5) ማለትም «የልግስና ስጦታ» ነበር። ምናልባት ጳውሎስ የቆሮንቶስ ሰዎች ካቀዱት በላይ እንዲሰጡ እየገፋፋቸው ይሆን?

ጳውሎስ ምንም ዓይነት ጫና ላለማሳደር ይጠነቀቅ ነበር። ጳውሎስ ስጦታቸው «እንደ በረከት (ልግስና) ሆኖ ከስስት (ከውጥረት) ነጻ» እንዲሆን ይፈልግ ነበር። ከፍተኛ ጫና የታከለባቸው የስጦታ ልመናዎች በጸጋ ከመስጠት ጎን ሊሰለፉ አይችሉም።

ለመስጠት ከሁሉም በላይ የሚያበረታታን ነገር ስጦታችን ጌታን የሚያስደስት መሆኑ ነው፤ ይሁንና ሌሎችን ለመስጠት የሚያነሣሣ ዓይነት የስጦታ ልምምድ ማድረጉም ስህተት አይደለም። እንዲህም ስለ ተባለ በግል የምንሰጠውን ነገር እንደማስታወቂያ ለሁሉም ማወጅ አለብን ማለት አይደለም - ይኸውም የዚህ ዓይነቱ መስጠት ከመስጠት መሠረታዊ መመሪያዎች አንደኛውን ስለሚያፋልስ ነው (ማቴ. 6: 1-4)። ይሁንና ጳውሎስ የሚጽፈው ለአብያተ ክርስቲያናት ስለ ሆነ፣ ማኅበረ - ምዕመናን የሰጡትን ነገር ቢያሳውቁ ስህተት አይሆንም። ዓላማችን ያደረግነውን ለሌሎች በመግለጽ ለመመካት ከሆነ፣ በጸጋ የመስጠትን ልምምድ እያደረግን አይደለም። ዳሩ ግን መሻታችን ሌሎችም ያላቸውን እንዲያካፍሉ ለማነሣሣት ከሆነ፣ የእግዚአብሔር ጸጋ ሌሎችን ለመርዳት በእኛ በኩል ሊሠራ ይችላል።

ያንተ መስጠት ለራስህ በረከት ይሆናል (2ኛ ቆሮ. 9: 6-11)

የጌታችን የተስፋ ቃል «ስጡ፤ ይሰጣችሁማል» የሚል ነበርና ይህ ቃል አሁንም በእውነትነቱ ጸንቶ ያለ ነው (ሉቃ. 6: 38)። መልሶ የሚሰጥበትም «መልካም መስፈሪያ» ሁልጊዜም ገንዘብ ወይም ቁሳዊ ነገር የተመለከተ ባይሆንም፣ ዳሩ ግን ሁልጊዜም እኛ ከሰጠነው አብልጦ የሚልቅ ነው። መስጠት የእኛነታችን ማረጋገጫ እንጂ፣ እኛ የምናደርገው ነገር አይደለም። የእግዚአብሔርን ጸጋ ለሚገነዘብ ክርስቲያን፣ መስጠት የሕይወት ዘይቤ ነው። ዓለም እንደ ምሳሌ 11: 24 የመሳሰለውን አሳብ አትረዳም፡ - «ያለውን የሚበትን ሰው አለ፤ ይጨመርለታልም፤ ያለ ቅጥ የሚነፍግ ሰውም አለ፤ ይደኸያልም።» በጸጋ በምንሰጥበት ጊዜ ዓላማችን «አንድን ነገር ማግኘት» አይደለም፤ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን በረከት ማግኘት «እናገኛለን» ብለን የማናስበው ምርቃት ነው።

መስጠታችን እንዲባርከንና እንዲያንጸን ከተፈለገ፣ ጳውሎስ በዚህ ክፍል ውስጥ የገለጻቸውን መመሪያዎች ለመከተል ልንጠነቀቅ ይገባል።

1. የዕድገት መመሪያ - የምንዘራውን ያህል እናጭዳለን (2ኛ ቆሮ. 9: 6)። ይህ መመሪያ በዕለታዊ ሕይወታችን ውስጥ የሚንጸባረቅ ስለ ሆነ፣ በመጠኑ ማብራራት አስፈላጊ ነው። ብዙ ዘር የሚዘራ ገበሬ

ብዙ ምርት ለመሰብሰብ የሰፋ ዕድል ይኖረዋል። በባንክ ውስጥ ከፍተኛ ገንዘብ ያስቀመጠ ባለ ሀብት፣ ብዙ ወለድ ያገኛል። በጌታ ሥራ ውስጥም ብዙ ትርፋማ ተግባር ባከናወንን መጠን፣ በመዝገባችን ውስጥ የበለጠ «ፍሬ» ይገኛል (ፈል. 4፡ 10-20)

ይህን መመሪያ ለመዘንጋት በምንፈተንበት ጊዜ ሁሉ፣ እግዚአብሔር በስጦታው ቁጥብ እንዳለሆነ ልናስታውስ ይገባል። «ለዝልጁ ያልራራለት፣ ነገር ግን ስለ ሁላችን አሳልፎ የሰጠው፣ ያው ከእርሱ ጋር ደግሞ ሁሉን ነገር እንዲያው እንዴት አይሰጠንም?» (ሮሜ 8፡ 32)። በተፈጥሮም ይሁን በጸጋ፣ እግዚአብሔር ለጋስ ሰጪ ነው፤ እንዲሁም ፈሪሃ-እግዚአብሔር የነገሠበትን ሕይወት ለመምራት የሚፈልግ ሰው መለኮታዊውን ምሳሌ መከተል አለበት።

2. የመሻት መመሪያ - በትክክለኛ ልብ እንደ ዘራን እንዲሁ እናጭዳለን (2ኛ ቆሮ. 9፡ 7)። ለአንድ ገበሬ ግብርናውን ለማካሄድ ልዩ የሆኑ አነሣሽ ምክንያቶች እምብዛም ፋይዳ አይኖራቸውም። ጥሩ የዘር እህል ካለውና በጥሩ ወቅት ላይ ከዘራ፣ ለትርፍም ይሁን ለብልጽግና፣ ወይም ለኩራት ቢሠራ፣ ዘሮ ዘሮ ፍሬ ማግኘቱ አይቀርም። ከምርቱ የሚያገኘውን ገንዘብ ለመጠቀም የሚያቅድበትም ሁኔታ በምርቱ ላይ ልዩነት አይፈጥርም። እንደ ዘመኑ ሁኔታ ምድሪቱ ያፈራችለትን ሰብል ይሰበስባል።

ዳሩ ግን ለክርስቲያን ነገሩ እንዲህ አይደለም - በመስጠት (ወይም በሌላ በማንኛውም እንቅስቃሴ) ውስጥ፣ አነሣሹ ምክንያት «ዓላማው፣ መንስኤው» ወሳኝ ነው። የምንሰጠው ከልባችን መሆን አለበት፤ ከልባችን ውስጥ ያለው አነሣሽ ምክንያት ደግሞ እግዚአብሔርን ሊያስደስተው ይገባል። የልብ ፈቃደኝነት ሳይታከል «በጋዘኔታ እንደሚሰጡ» ወይም «በእብደት ያላቸውን እንደሚበትኑ» ሰዎች መሆን የለብንም፤ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን ጸጋ ስለ ተለማመድን፣ ያለንን በደስታ የምናካፍል «ደስተኛ ሰጪዎች» መሆን አለብን። እንዲህ ያለው «ርኅሩኅ የተባረከ ይሆናል» (ምሳ. 22፡ 9)።

በደስታ መስጠት አቀበት ከሆነብን፣ ልባችንን ወደ አምላካችን አንሥተን፣ ጸጋውን እንዲሰጠን መጠየቅ አለብን። በርግጥ እግዚአብሔር በጋላፊነት ስሜት የተሰጠውን ስጦታ ሊባርክ ይችላል፤ ዳሩ ግን ልቡ እስካልተስተካከለ ድረስ፣ ሰጪውን ሊባርክ አይችልም። በጸጋ መስጠት ማለት እግዚአብሔር ስጦታውንም ሰጪውንም ይባርክዋል ማለት ነው - ሰጪውም ለሌሎች በረከት ይሆናል።

3. የፈጣን ውጤታማነት መመሪያ - እየዘራን ሳለ እንኳ ልናጭድ እንችላለን (2ኛ ቆሮ. 9:8-11)። ገበሬ የመከሩን ጊዜ መጠባበቅ አለበት፤ ዳሩ ግን በጸጋ መስጠትን የሚለማመድ አማኝ ወዲያውኑ መከሩን መሰብሰብ ይጀምራል። ከስጦታችን የሚገኙ የረዥም ጊዜ ጥቅሞች ቢኖሩም፤ ዳሩ ግን ወዲያውኑ የሚከሰቱ በረከቶችም አሉ።

አስቀድሞ እግዚአብሔር ከሚያበዛልን ጸጋው መካፈልን እንጀምራለን (ቁ. 8-9)። በዚህ ጥቅስ መሠረቱ «ሁሉም» የቃሉ አጠቃቀም ሁላችንም ከምናስተውለው በላይ ነው፤ በጸጋ ሁሉ፤ ሁልጊዜ፤ ብቃትን ሁሉ፤ ለበጎ ሥራ ሁሉ ይላል። ይህም ማለት እግዚአብሔር ሁሉንም ክርስቲያን በቁሳዊ ነገሮች ያበለጽገዋል ማለት ሳይሆን፤ ዳሩ ግን በጸጋ መስጠትን የሚለማመድ ክርስቲያን ሁልጊዜም በሚያስፈልገው ጊዜ ሁሉ የሚያስፈልገው ነገር ይኖረዋል ማለት ነው። በተጨማሪም፤ የእግዚአብሔር ጸጋ በግብረ-ገባዊና በመንፈሳዊ ሁኔታው ስለሚያበለጽገው፤ በክርስቲያናዊ ባሕርዩ ያድጋል። በአካሄዱና በሥራው ሁሉ፤ ሙሉ ለሙሉ በእግዚአብሔር ብቃት ላይ ይደገፋል።

በዛሬው ጊዜ ምን ያህል ሰዎች ለመንፈሳዊ ጽናታቸው በሌሎች ሰዎች ላይ ሙሉ በሙሉ እንደሚደገፉ ማየት ከማስደነቅም የሚያሳዝን ነገር ነው። ሰባኪዎቹ የሚሰብኩትን ትምህርት ከመጽሐፍ ወይም ከካሴት እስካልተዋሰዱ ድረስ የሚያስተላልፉት ሰብከት አይኖራቸውም። እንዲሁም የቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች ምክር ፍለጋ ለሁለት ወይም ለሦስት እውቅ ሰባኪዎች እስካልደወሉ ድረስ፤ ችግራቸውን እንዴት እንደሚፈቱት አያውቁም። እጅግ ብዙ የቤተ ክርስቲያን አባላት በሳምንት ቢያንስ አንድ ጊዜ ከመጋቢያቸው ምክር መጠየቅ ያስፈልጋቸዋል - አለበለዚያ ግን መንፈሳዊ ውድቀት ይደርስባቸዋል።

ብቃት የሚለው ቃል «ከውስጥ የሚገኘውን በቂ ሀብት» የሚያመለክት ነው (ፊልጵ. 4:11 ተመልከት)። በኢየሱስ ክርስቶስ አማካኝነት፤ ለሕይወት የሚያስፈልጉንን ነገሮች ለማሟላት የሚበቃ ሀብት አለን። ክርስቲያኖች እንደ መሆናችን፤ እርስ በርሳችን መረዳዳትና መበረታታት አለብን፤ ዳሩ ግን አንዳችን በሌላችን ላይ መደገፍ (ጥገኛ መሆን) የለብንም። ጥገኛነታችን በጌታችን ላይ መሆን አለበት። ለሕይወት ብቁ የሚያደርገንን ያንን «የውኃ ምንጭ» ከልባችን ሊያመነጭ የሚችለው እርሱ ብቻ ነው (ዮሐ. 4:14)።

የእግዚአብሔር ጸጋ መጋራት ብቻ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ጽድቁንም ደግሞ እንካፈላለን (2ኛ ቆሮ. 9:9)። ጳውሎስ አሳቡን ለማረጋገጥ

መዝሙር (112)፡9ን ይጠቅሳል። መዝሙሩ ልቡ ለጌታ እውነተኛና ታዛዥ በመሆኑ ምክንያት ሥጋት ስለሌለበት ሰው ይናገራል። ጽድቅን የማግኛ ብቸኛው መንገድ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን እንደ መሆኑ፤ ጳውሎስ በመስጠታችን ጽድቅን እናገኛለን አላለም። ይሁንና ልባችን ቅን ከሆነ፤ እግዚአብሔር ባሕርያችንን ለማቅናት በመስጠታችን ይጠቀማል። በጸጋ መስጠት ክርስቲያናዊ ባሕርይን ያንጸል።

የምንዘራውን ያንኑ ስለምናጭድ፤ ለምንሰጠውና ለምናደርገው ነገር የእግዚአብሔርን የተአምራት ብዛት እንጋራለን (2ኛ ቆሮ. 9፡10)። ገበሬው ምን ያህል ዘር ለምግብነት እንደሚያውልና ምን ያህሉን እንደሚዘራ መወሰን አለበት። ምርቱ ከቀነሰ፤ ለምግብነትም ሆነ ለቀጣዩ የአዝመራ ወቅት የሚኖረው እህል አናሳ ይሆናል። ዳሩ ግን በጸጋ በመስጠት የሚያምን ክርስቲያን፤ ስለዚህ ውሳኔ ከቶውንም መጨነቅ የለበትም - እግዚአብሔር የሚያስፈልገውን ሁሉ ይሞላለታል። ሁልጊዜም ለምግብነት የሚውል መንፈሳዊና ቁሳዊ «እንጀራ» አለ፤ ሁልጊዜም ለመዝራት የሚያገለግል መንፈሳዊና ቁሳዊ «ዘር» አለ።

ጳውሎስ በዚህ ስፍራ፤ የእግዚአብሔርን ቃልና የእርሻውን መስክ የመከር ፍሬ ለማመልከት «ዘር» እና «እንጀራ» የሚሉትን ቃላት የሚጠቀመውን የኢሳይያስ 55፡10-11 የምንባብ ክፍል ይጠቅሳል። በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ «ዓለማዊ» እና «የተቀደሰ» የሚባል ነገር የለም። ገንዘብን መስጠት፤ መዝሙር የመዘመርን ወይም የወንጌል ስርጭት በራሪ ወረቀት (ትራክት) የማከፋፈልን ያህል የሚቆጠር መንፈሳዊ ተግባር ነው። ገንዘብ ዘር በመሆኑ፤ በጸጋ መመሪያዎች አንጻር እስከ ሰጠነው ድረስ፤ ለእግዚአብሔር ክብርን ሊያበረክትና ብዙ ጉድለቶችን ሊሞላ ይችላል። ከዚህ ዓላማው ውጪ ከተጠቀምንበት ግን የዘራነው አዝመራ ፍሬ-አልባ ይሆናል።

በመጨረሻም፤ ስንዘራ ለራሳችን እንበለጽጋለን፤ ሌሎችንም እናበለጽጋለን (2ኛ ቆሮ. 9፡11)። ገበሬው በእርሻ ቦታው ላይ ሲሠራ፤ ወዲያው ሥጋዊ ጥቅሞችን ያገኛል፤ ይሁንና የመከሩን ጊዜ መጠበቅ አለበት። በጸጋ የተነሣሣ ክርስቲያን በራሱ ሕይወት ውስጥ ለግል ብልጽግናው የሚጠቅሙትን በረከቶች ያጭዳል፤ ይህም ብልጽግና ለሌሎች ይተርፋል። የዚህም ነገር የመጨረሻ ውጤት ሌሎች በሚያመለክቱበት ጊዜ ለእግዚአብሔር የሚመጣው ክብር ነው። ጳውሎስ በጸጋ መስጠት እግዚአብሔርን ከሚያስከብር በቀር፤ ለእኛ የሚያስገኝልን ምስጋና እንደሌለ በጥንቃቄ ይገልጻል። እኛ

እግዚአብሔር የሌሎችን ጉድለት ለመሙላት የሚጠቀምብን አሸንዳዎች እንጂ፥ ማንም ምንም አይደለንም።

ይሁንና ቁጥር 11 ሌላም እውነት ያስተምረናል - እግዚአብሔር የሚያበላጽገን ከዚህ አብልጠን እንድንሰጥ ነው። በጸጋ ከመስጠት ደስታዎች አንዱ አብልጦ መስጠት ነው። ገቢያችን ብቻ ሳይሆን፥ ማንኛው ያለን ንብረት ሁሉ የእግዚአብሔር፥ ለእግዚአብሔር የተሰጠና ሥራውን ይፈጸምበት ዘንድ እርሱ የሚጠቀምበት ነው። ሁሉንም ነገር ከእርሱና ከሌሎች ጋር ስለምናካፍል፥ በነገር ሁሉ በልጽገናል ማለት ነው።

መጋቢ እንደ መሆኔ፥ ወጣት ክርስቲያኖች እነዚህን በጸጋ የመስጠት መመሪያዎች ተከትለው ማደግ ሲጀምሩ ተመልክቻለሁ። የመስጠት ተግባራቸው በጸጋ እንደ መነሣሣቱ ሁሉ፥ በእግዚአብሔር ሲታመኑ መመልከት እጅግ ደስ ያሰኘኝ ነበር። ሆኖም በዚያው በተመሳሳይ ጊዜ ደግሞ፥ ሌሎች በእነዚህ መመሪያዎች ላይ በማፈዝ፥ ቀስ በቀስ ወደ ጉስልቁልና አዘቅት ሲያመሩ ተመልክቻለሁ። ከእነዚህ መካከል አንዳንዶቹ የመዋዕለ-ንዋይ «ሀብት» ቢያገኙም፥ ገቢያቸው ግን ውድቀታቸው ነበር - እውነተኛውን ብልጽግና አልላገሳቸውም። ዋጋቸውን (ሽልማታቸውን) እዚሁ ተቀብለዋልና መንፈሳዊ ባለጸግነት የሚያገኙባቸውን ዕድሎች አጥተዋል።

በጸጋ መስጠት ማለት እግዚአብሔር ታላቁ ሰጪ መሆኑን በትክክል በመረዳት፥ ቁሳዊና መንፈሳዊ ሀብቶቻችንን በተመሳሳይ መንገድ ለሌሎች ጥቅም ማዋል ማለት ነው። ዳሩ ግን የእኛ ስጦታ በእግዚአብሔር ስጦታዎች ዓይን ምን ያህል አናሳ ነው!

ያንተ መስጠት የሌሎችን ጉድለት ይሞላል (2ኛ ቆሮ. 9: 12)

አሁን ደግሞ ጳውሎስ መስጠትን አገልግሎት በሚለው ሌላ ቃል ሲገልጸው እንመለከታለን። ይህም አገልግሎት «የክህነት አገልግሎት»ን የሚመለከት ሲሆን ጳውሎስ የስጦታን ገጽታ እጅግ ከፍ ወዳለው ደረጃ አሳድጎታል። ጳውሎስ ይህንን መዋጮ፥ አንድ ካህን ብዙ ገንዘብ የፈሰሰበትን መሥዋዕት በመሠውያ ላይ እንደሚያቀርበው፥ ለእግዚአብሔር እንደ ቀረበ «መንፈሳዊ መሥዋዕት» አድርጎ ተመልክቶታል።

ክርስቶስ በመስቀል ላይ የፈጸመው ሥራ የሌዋውያንን ሥርዓት ከፍጻሜ ስላደረሰው (ዕብ. 10: 1-14)፥ ክርስቲያኖች ከእንግዲህ

እንስሳትን ለእግዚአብሔር መሥዋዕት አድርገው አያቀርቡም። ይሁንና ለጌታ የምናመጣቸው ቁሳዊ ስጦታዎች፤ በኢየሱስ ስም ከተሰጡ፤ «መንፈሳዊ መሥዋዕቶች» ይሆናሉ (1ኛ ጴጥ. 2፡5፤ ዕብ. 13፡15-16፤ ፊልጵ. 4፡10-20)።

ዳሩ ግን በ2ኛ ቆሮንቶስ 9፡12 ላይ ትኩረት የተሰጠው፤ ስጦታቸው በይሁዳ የሚገኙትን ድሆች ጉድለት በሚሞላበት ሁኔታ ላይ ነው። «የዚህ ረድኤት አገልግሎት ለቅዱሳን የሚጎድላቸውን በሙሉ የሚሰጥ ብቻ አይደለምና፤ ነገር ግን ደግሞ በብዙ ምስጋና ለእግዚአብሔር ይበዛል» (ቁ. 12)። የአሕዛብ አማኞች ገንዘባቸውን ላለመስጠት የመሰላቸውን የማመካኛ ምክንያቶች ሊያቀርቡ ይችሉ ነበር። ከማመካኛዎቹም አንዱ፡ «ረሃብ የደረሰባቸውና የደኸቁት በእኛ ጥፋት አይደለም» የሚለው ሊሆን ይችላል። ወይም፡ «በይሁዳ አቅራቢያ የሚገኙ አብያተ ክርስቲያናት ሊረዷቸው ይገባ ነበር።» በሌላም በኩል፡ «መስጠት አስፈላጊ መሆኑን እናምናለን፤ ዳሩ ግን በመጀመሪያ ደረጃ ለራሳችን ድሆች እንከብካቤ ማድረግ አለብን» ለማለት ይችሉ ነበር።

አንድ ክርስቲያን ላለመስጠት ብሎ ማመካኛዎችን ማሰባሰብ ሲጀምር፤ ከመቅጽበት በጸጋ ከመስጠት ክልል ይወጣል። ጸጋ የሚፈልገው የሚያገለግልበትን ዕድል እንጂ፤ የሚያመካኝበትን ምክንያት አይደለም። መሸፈን የሚገባው ቀዳዳ ካለ፤ በጸጋ ቁጥጥር ሥር የሚመላለሰው ክርስቲያን ቀዳዳውን ለመድፈን የሚችለውን ሁሉ ያደርጋል። «እንግዲያስ ጊዜ ካገኘን ዘንድ ለሰው ሁሉ ይልቁንም ለሃይማኖት ቤተ ሰዎች መልካም እናድርግ» (ኤፌ. 6፡10)። ጳውሎስ ሀብታም ክርስቲያኖች፡ «በበጎም ሥራ ባለጠጎች እንዲሆኑ፤ ሊረዱና ሊያካፍሉም የተዘጋጁ እንዲሆኑ» ይመክራቸዋል (1ጢሞ. 6፡18)። ብዙዎቻችን ራሳችንን «ሀብታሞች» አድርገን አንመለከትም፤ ዳሩ ግን የተቀረው ዓለም የሚመለከተን እንደ ባለጠጎች አድርጎ ነው።

ይሁንና ክብሩን የምንወስደው እኛ ሳንሆን፤ የሚከበረው ጌታችን ነው (ማቴ. 5፡16)። ብዙ ሰዎች ጉድለታቸውን በመሙላቱ በኩል ተካፋዮች በመሆናችን በሰማይ፤ እግዚአብሔርን ያመሰግናሉ። ምናልባት ዛሬ ያንን የምስጋና ድምፅ ላንሰማ ብንችልም፤ ዳሩ ግን ቤተ ክርስቲያን በምትሰባሰብበት ጊዜ እንሰማለን።

እዚህ ላይ ጳውሎስ ይህንን መልእክት በሚጽፍበት ወቅት መብዛት የሚለውን ቃል ስለ ተጠቀመበት ሁኔታ መመልከቱ ጠቀሜታ

ይኖረዋል። መልእክቱን የጀመረው ከብዙ መከራ ጋር በተመጣጠነ ብዙ መጽናናት ነበር (2ኛ ቆሮ. 1፡5)። እንዲሁም ብዙ ጾጋን (4፡15)፣ ብዙ ደስታንና ልግስናን (8፡2) ገልጾአል። ከእግዚአብሔር ጾጋ ብዛት የተነሣ፣ ሁልጊዜም በመልካም ሥራ ሁሉ ልንበዛ እንችላለን (9፡8)። ኢየሱስ ክርስቶስ ለማንኛውም ሁኔታ ብቁ ሊያደርገን ስለሚችል፣ ጳውሎስ የክርስትናን ሕይወት ከመትረፍረፍ እንደ አንዱ አድርጎ ይመለከታል።

መስጠታችን መሠረታዊ ጉድለቶችን ለማቅረብ እንጂ፣ ለተቀናጣ ሕይወት ማሟያ ሊውል አይገባም። ልንቋቋማቸው የሚገባ ብዙ ችግሮች እያሉ፣ ውስን የሆነውን ሀብታችንን ለሆነ ላልሆነው ማባከን አይገባንም። ችግር በራሱ ለመስጠት ብቸኛው ምክንያት አለመሆኑ የታወቀ ከመሆኑም፣ ደግሞም ማንኛውም አንድ በጎ አድራጊ ክርስቲያን ወይም ቤተ ክርስቲያን ሊሸፍኗቸው የማይችሏቸው የችግር ዓይነቶችም አሉ። ይሁንና ለመስጠት፣ የችግር መኖር አስፈላጊ ነው። አንዳንድ ችግሮች ከሌሎች የላቁ ሲሆኑ፣ አንዳንዶቹ ችግሮች ደግሞ በመሟላታቸው ከሌሎቹ የተለየ ብዙ ጥቅም ይሰጣሉ። ዛሬ የሚጫኑን በርካታ ችግሮች ለመወጣት በምንነሣዛበት ጊዜ፣ ስለ ችግሮቹ ትክክለኛ መረጃና መንፈሳዊ መረዳት ሊኖረን ይገባል።

ያንተ መስጠት እግዚአብሔርን ያስከብራል (2ኛ ቆሮ. 9፡13)

ጌታችን፣ «መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማያት ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ እንዲሁ በሰው ፊት ይብራ» ብሏል (ማቴ. 5፡16)። ይህ ከቤተ ክርስቲያን የመስጠት ውብ ገጽታዎች አንዱ ነው - ለእግዚአብሔር ብቻ የሚገባውን ክብር የሚቀበል ግለሰብ የለም።

መልካም ነገር የተደረገላቸው የአይሁድ አማኞች እግዚአብሔርን ስለ ምን ያመሰግኑ ነበር? የሚያመሰግኑት የአሕዛብ አብያተ ክርስቲያናት ሥጋዊና ቁሳዊ ጉድለቶቻቸውን ለእግዚአብሔር ሲሉ በማሟላታቸው ነበር። እንዲሁም ደግሞ ለአሕዛብ መንፈሳዊ መገዛትንና የመስጠትን ፍላጎት በልባቸው ስላሳደረው የእግዚአብሔር መንፈስ እግዚአብሔርን ያመሰግኑ ነበር። «እነዚያ አሕዛብ ወንጌሉን መስበክ ብቻ ሳይሆን፣ በወንጌሉ ይኖራሉ» ለማለት ይችሉ ነበር።

በዚህ ቁጥር ውስጥ (2ኛ ቆሮ. 9: 13)

«ሁሉንም» የምትለው ቃል አስፈላጊ ነች። የአይሁድ አማኞች ሌሎችም በአሕዛብ አብያተ ክርስቲያናት ስለ መረዳታቸው እግዚአብሔርን ያመሰግኑ ነበር። እርዳታ የተደረገላቸው አነስተኛ ማኅበረ ምዕመናን ሁሉ ስለ እርዳታውና እርዳታው ለሌሎች ስለ መሰጠቱ ጭምር ያመሰግኑ ነበር። «ለእኛ ለምን ብዙ አልተሰጠንም?» በማለት ፈንታ፡ በችግር ውስጥ ያሉት ሌሎችም እየተረዱ በመሆናቸው፡ እግዚአብሔርን ለማመስገን ይችሉ ነበር። በጸጋ መስጠት የሚሠራው በዚህ መንገድ ነው።

እያንዳንዳችን ስለ መታዘዛችንና ስለልግስናችንም እግዚአብሔርን የሚያመሰግኑ እንዳሉ እንደሌሉ ለመረዳት አብያተ ክርስቲያናት ግምገማ ቢያካሂዱ መልካም ነው። የቱንም ያህል የጎላ የወንጌል አገልግሎት ቅንዓት ቢኖረን፡ ወይም የአምልኮ ተግባራትን ብናከናውን እነዚህ በራሳቸው ሌሎችን ለማገልገልና ተጨባጭ ችግሮቻቸውን በማስወገድ ረገድ ያመለጡንን አጋጣሚዎች ሊተኩ አይችሉም። በእኛ ዘንድ አንዱን የመምረጥና ሌላውን የማግለል ጉዳይ ሊኖር አይገባም። ብርሃናችን ያለ ማጃረጥ በድምቀት እንዲያበራ ከተፈለገ፡ ወንጌል የማካፈልንና ሰዎችን ከችግራቸው የማላቀቅን ኃላፊነት ሚዛናዊ ልናደርጋቸው ይገባል። ለተራብ ሰው ወንጌል መስበኩ አስቸጋሪ ነው የሚለው አባባል ትክክለኛ ነው። (ያዕ.2: 15-16 ተመልከት።)

አንድ ሀብታም ሰው በቤተሰቡ የግል የጽዋና ጊዜያት ሁሉ፡ ቤተ ክርስቲያኑ ለምትረዳቸው ሚሲዮናውያን ስለሚያስፈልጉ ነገሮች፡ በየዕለቱ ጸሎት ያደርግ እንደ ነበረ ማንበቤን አስታውሳለሁ። ታዲያ አንድ ቀን የጠዋት ጸሎታቸውን እንደ ጨረሱ ትንሽ ልጁ፡ «አባባ፡ የአንተ የባንክ ሒሳብ ደብተር የእኔ ቢሆን ኖሮ፡ ጸሎትህን ያለ ምንም ችግር በመለስሁልህ ነበር!» አለው ይባላል። እውነትም እንዴት ያለ አስተዋይ ልጅ ነው!

ያንተ መስጠት የእግዚአብሔርን ሰዎች አንድ ያደርጋል
(2ኛ ቆሮ. 9: 14-15)።

ጳውሎስ የአሕዛብ አብያተ ክርስቲያናት የአይሁድን አማኞች እንዲረዱ ሲጠይቅ፡ በልቡ ውስጥ ከነበሩት አበይት ዓላማዎች አንዱና መሠረታዊም ምክንያት ይህ ነበር። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የነበሩ

ዋንኞቹ ሕጋውያን ጳውሎስን ፀረ-አይሁዳዊና ብሉም ፀረ-ሕግ አድርገው ይከሱት ነበር። የአሕዛብ አብያተ ክርስቲያናት ከአገሩ ርቀትና ከባሕል ልዩነት የተነሣ በኢየሩሳሌም ውስጥ ከምትገኘው «እናት ቤተ ክርስቲያን» ተለይተው ነበር። ጳውሎስ ግን የቤተ ክርስቲያንን መከፋፈል ለመከላከል ይፈልግ ነበር፤ «እርዳታውም» የዚህ መርሐ-ግብር አካል ነበር።

ይህ እርዳታ የአይሁድና የአሕዛብ ማኅበረ-ምዕመናንን ሊያስተሳስር የሚችልባቸው መንገዶች የትኞቹ ናቸው? አንድኛው ነገር፡ ስጦታው የፍቅር መግለጫ መሆኑ ነው። (ምንም እንኳን ጳውሎስ ስጦታው «የመንፈሳዊ ዕዳ» ክፍያ እንደ ሆነ ቢናገርም - ሮሜ 15:25-27) ይህንን ያደረጉት አሕዛብም ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ እንጂ፡ ግዴታቸው ስለ ነበረ አይደለም። አይሁዶችም በበኩላቸው፡ ለአሕዛብ ወንድሞቻቸውና እህቶቻቸው ባለውለታነትና አንድነት ይሰማቸው ነበር።

ሌላው በመንፈስ የሚያስተሳስራቸው ጸሎት ነው። «ራሳቸውም ስለ እናንተ ሲያማልዱ፡ በእናንተ ላይ ከሚሆነው ከሚበልጠው የእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ይናፍቁአችኋል» (2ኛ ቆሮ. 9:14)። የአሕዛብ አብያተ ክርስቲያናት የአይሁድ አብያተ ክርስቲያናትን የጸሎት ድጋፍ «እየገዙ» ይሆን? አይደለም! ጳውሎስ ስጦታውን ወደ ይሁዳ ሲያደርስ ሊስተዋል የሚችለውን ቅጽበታዊ የፍቅር፡ የምስጋናና የጸሎት መግለጫ በእዝነ-ሕሊናው ተመለከተ።

በርካታ የሚሲዮን ጣቢያዎችን የመጎብኘትና በዚያ የሚገኙ አማኞች፡ «እየጸለይንልህ ነበር» ሲሉ የመስማት ልምምድ ነበረኝ። ከምሥራቅ አውሮፓ ከመጣው አንድ መልካም ክርስቲያን ጋር ስንጫወት፡ «በአንዳንድ በኩል መንፈሳዊ ክርስቲያኖች ለመሆን ከእኛ የበለጠ ችግር ስላለባችሁ፡ በዩናይትድ እስቴትስ ለምትኖሩ ወገኖች እየጸለይንላችሁ ነበር» አለኝ። አሳቡንም እንዲያብራራልኝ በጠየቅሁት ጊዜ ፈገግ አለና፡ «ይህን ማለቴ ባንጻራዊ ሁኔታ ሲታይ ቀለል ያለ ሕይወት ስልምትኖሩና ምችት ደግሞ የመንፈሳዊ ሕይወት ባላንጣ ስለ ሆነ ነው። በምሥራቅ አውሮፓ እነማን ወዳጆቻችን እንደ ሆኑና እነማንስ ጠላቶቻችን እንደ ሆኑ ጠንቅቀን እናውቃለን። እናንተ በምትኖሩበት ስፍራ ግን ለመሞኘት መንገዱ ቀላል ነው። በመሆኑም እንጸልይላችኋለን» አለኝ።

ሁለቱም የአይሁድና የአሕዛብ አብያተ ክርቲያናት ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ይበልጥ ይቀርቡ ነበር። «ስለማይነገር (ስለማይገለጽ) ስጦታው እግዚአብሔር ይመስገን» (ቁ. 15)። በኢየሱስ ክርስቶስ የሰብዓዊ ልዩነቶች በሙሉ ስለ ተወገዱ፣ ከእንግዲህ እርስ በርሳችን እንደ አይሁዶች ወይም አሕዛቦች፣ ድሆች ወይም ባለጠጎች፣ ሰጪዎች ወይም ተቀባዮች አንተያይም። «ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ ሰው ናችሁና» (ገላ. 3:28)።

ዳሩ ግን መስጠታችን የሕይወታችን ምትክ ሲሆን መመልከቱ አሳዛኝ ነገር ነው። አንድ ጊዜ አንድ የቤተ ክርስቲያን ባለሥልጣን፣ «ለሚሲዮን አገልግሎት የምትፈልጉትን ያህል ገንዘብ እስጣችኋለሁ። የሚሲዮናዊን ንግግር ብቻ አታስሙኝ!» ሲል አጉረምርሞብኛል። አንድ ክርስቲያን በጸጋ መስጠትን በሚለማመድበት ጊዜ፣ ገንዘቡ ለሌሎች ለማሰቡ ሆነ ለአገልግሎቱ ምትክ አይሆንም። በመጀመሪያ ራሱን ለእግዚአብሔር በመስጠት (2ኛ ቆሮ. 8:5) - ቀጥሎም ያለውን ይሰጣል። ስጦታው የልቡን በቅድሚያ መሰጠት የሚያመለክት ነው። ስጦታው በእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ከሆነ፣ ሰጪውንና ስጦታውን ለመለየት አይቻልም።

ወደ ኋላ ተመልሰህ 2ኛ ቆሮንቶስ 8 እና 9ን እንድታነብና በእግዚአብሔር ጸጋ ላይ የተደረገውን አጽንኦት እንድታስተውል እጠይቃለሁ። አብያተ ክርስቲያናቸችንና ሌሎችም አገልግሎቶች በጸጋ ወደ መስጠት ቢመለሱ ኖሮ፣ በከፍተኛ ጫና የሚካሄዱት የስጦታ ልመናዎች፣ ገንዘብ ለማከማቸት የሚደረጉ የማታለያ ጥረቶችና ከእግዚአብሔር ሰዎች ዘንድ የሚደመጡ ማጉረምረሞች በእጅጉ በተቀነሱ ነበር። በምትኩም፣ የእግዚአብሔርን ጸጋ በእውነተኛ መንገድ ለሚያበልጽጉ አገልግሎቶች በቂ ገንዘብ በኖረም ነበር። እንደ እኔም ግምት፣ በዓለም ያለው ያልዳነው ሰው የምንሠራውን ተአምር በአድናቆት በተከታተለም ነበር።

እግዚአብሔር በጸጋ በመስጠት በማመኑ፣ እኔና አንተ ድነናል። እኛስ በጸጋ በመስጠት ምን ያህል እናምናለን?